

Chuyến hàng giáp biên

Nguyễn Thế Hoàng

Một

Đêm đại nhạc hội mừng Xuân của Hội Ái Hữu Quân Công Cán Chính thành phố sắp khai diễn. Bên trong hội trường số người tham dự càng lúc càng đông. Các dãy ghế không còn chỗ trống. Nhiều người vẫn chưa có chỗ ngồi. Các gian hàng thức ăn, nước uống xung quanh hội trường người mua kẻ bán tấp nập. Hầu hết khách đến tham dự là cựu quân nhân, công chức, cán bộ của chế độ Việt Nam Cộng Hòa ngày trước đang phải sống tạm dung trên phần đất tự do này. Đa số đã ở vào lứa tuổi xế chiều. Những cái bắt tay, những lời chào hỏi, những câu chuyện mới hôm nay, chuyện cũ ngày xưa đang nở giòn giữa từng người, từng người từ bên trong ra ngoài hội trường mang một sắc thái đầm ấm, thân mật, và thật vui tươi.

Bây giờ đang là mùa Xuân. Tiết trời tại đây thật ấm áp dễ chịu. Là thành phố du lịch, cảnh vật mọi thứ đều đẹp chẳng khác gì Dalat thân yêu. Tâm nghĩ thế và chàng đã quyết định chọn nơi đây làm quê hương. Từ một tiểu bang rét lạnh miền bắc Hoa Kỳ, quanh năm chỉ nhìn sương mù hoặc tuyết phủ, cái lạnh buốt giá thấu xương. Tâm vừa chuyển về đây được gần tháng. Đến thành phố này tất cả đều xa lạ đối với Tâm, nhưng rất gần gũi, dễ chịu với khí hậu, một khí hậu miền nhiệt đới Việt Nam, nơi mà nửa đời người Tâm được sinh ra và trưởng thành. Ngoài vợ chồng Khiêm là bạn thân duy nhất tại thành phố này, Tâm chưa tìm thấy ai là người quen. Tâm nghĩ, đêm nay trong sự họp mặt đông đảo của lớp người chế độ cũ ngày xưa, thế nào chàng cũng tìm ra được vài người bạn. Vợ chồng Khiêm không tham dự vì họ phải bận đám cưới con của người bạn. Vì vậy, khi Khiêm hướng dẫn Tâm đến hội trường là hẳn ra về, Tâm lững thững bước vào đám đông với nỗi cô đơn, bơ vơ. Tâm len lỏi qua từng người trong sự trống vắng của tâm hồn. Chàng cố tìm một người quen, một nét mặt, một cử chỉ thích hợp để gọi chuyện, đề tâm sự. Một vài đôi tượng Tâm cảm thấy có thể và dễ dàng thân thiện, vì mọi người có mặt đêm nay đang trong cùng tâm trạng, một cảnh ngộ của cùng một lứa tuổi mà vang bóng một thời không ít thì nhiều đã sát cánh bên nhau dưới một màu cờ, cùng chiến đấu sống chết với giặc thù Cộng sản. Tuy không nói ra, không rao giảng, nhưng Tâm vẫn biết rằng đa số mọi người trong đêm họp mặt này trong thâm tâm họ tràn ngập lòng tự hào, hãnh diện cho truyền thống đấu tranh hào hùng của thế hệ mình đang sống, cho dân tộc Việt Nam muôn đời bất khuất.

Lời thông báo phát ra từ loa phóng thanh, giờ khai mạc bắt đầu. Đề nghị mọi người nghiêm chỉnh làm lễ chào quốc kỳ VNCH và Hoa Kỳ. Hội trường chật ních. Người tham dự thật đông. Sự im lặng tràn ngập. Mọi người trong tư thế nghiêm hướng về sân khấu. Quốc kỳ màu vàng ba sọc đỏ thật trong sáng, thật uy nghi. Màu cờ thân thương kết tụ hồn thiêng sông núi Việt Nam bao phen gói ghém, ấp ủ thân xác anh hùng liệt sĩ vì quốc vong thân, bảo vệ lý tưởng tự do dân chủ cho miền Nam nước Việt. Hơn mười năm trong ngục tù Cộng sản, Tâm cứ ngỡ đã vĩnh viễn không còn dịp nhìn lại quốc kỳ thân yêu. Ra hải ngoại, lòng Tâm thật phấn khởi khi đã nhìn thấy khắp nơi quốc kỳ Việt Nam Cộng Hòa ngạo nghễ tung bay trước gió và còn được dự những buổi lễ chào cờ thường xuyên diễn ra như đêm hôm nay. Vùng đất tự do miền Nam Việt Nam trải rộng ra khắp thế giới. Quốc kỳ Việt Nam Cộng Hòa đang tung bay trong gió trên khắp mọi miền trái đất. Khi bản quốc ca bắt đầu, Tâm hát lớn hơn để bày tỏ niềm vui tự hào trong cùng tất cả mọi người đồng cảnh ngộ.

Ông hội trưởng tiếp nối chương trình trong lời phát biểu về ý nghĩa đêm họp mặt và kêu gọi anh em tiếp tục kiên trì ý chí đấu tranh. Trông ông ta thật quen, tuy tuổi tác đã cao mà thể lực vẫn còn tráng kiện. Ông nói chuyện rất vui. Cừ tọa lắng nghe từng lời của ông. Một ông bạn vừa quen ngồi cạnh Tâm cho biết, ông ấy là một tướng lãnh đã một thời lừng danh trên các mặt trận đầm máu miền Trung.

Thì ra sinh hoạt cộng đồng và tinh thần đấu tranh của người Việt quốc gia hải ngoại tại thành phố này cũng nhộn nhịp, mạnh mẽ đấy chứ! Tâm nghĩ rằng rồi mình sẽ có một môi trường thích hợp theo sở nguyện. Vài tháng trước, Tâm và vài người bạn đứng ra thành lập Hội Ái Hữu cho ngành của mình tại địa phương. Công việc diễn tiến tốt đẹp. Vì không chịu nổi cái buốt lạnh của miền cực bắc Hoa Kỳ, Tâm đành phải chia tay giã từ các bạn di chuyển về đây theo sự hứa hẹn và giúp đỡ của vợ chồng Khiêm.

Lời giới thiệu của người điều hợp chương trình vang lên từ sân khấu:

- Kính thưa toàn thể quý vị, quý anh chị và quý đồng hương. Chương trình đêm nhạc mừng Xuân của Hội Ái Hữu Quân Công Cán Chính thành phố bắt đầu mở màn với nhạc phẩm "Mùa Xuân này vẫn không có anh" do hai giọng ca nữ thật ngọt ngào, trong sáng, rất quen thuộc và thật dễ thương tại địa phương sẽ làm vừa lòng quý vị trong tiết mục đầu tiên của chương trình. Chúng tôi hân hạnh giới thiệu đôi song ca...chị Mai Hoàng Ngọc Phúc và chị Trần Trúc Lệ...Đây...

- Hả...?! ... sao lại Mai Hoàng Ngọc Phúc. Tên nghe quen quá. Tên của người đàn bà năm xưa. Tâm nhủ thầm... Có chắc vậy không? Người đàn bà ấy lưu lạc nơi đây? Tâm hồi hộp. Có thể là sự trùng tên họ. Để xem...!

Tâm chăm chú nhìn lên sân khấu. Đôi song ca đang hiện diện trước khán giả. Tâm rướn mắt nhìn thật rõ và chưa phân biệt được ai là Mai Hoàng Ngọc Phúc. Vì hai người cùng trang lứa, cùng xinh đẹp, nét đẹp sắc sảo, kiều sa muời phân vẹn muời. Họ lại cùng trang phục màu đen áo dài nổi bật làn da trắng mịn màng trong ánh đèn màu rực rỡ. Một trong hai người cầm micro nói:

- Ngọc Phúc và Trúc Lệ xin kính chào quý vị. Hôm nay Ngọc Phúc, Trúc Lệ xin đến với quý vị trong nhạc phẩm "Mùa Xuân này vẫn không có Anh". Ngọc Phúc vẫn yêu thích bản nhạc này vì nó phản ánh trọn vẹn tâm trạng...

- Đúng rồi!!.. Đúng rồi!!.. Tâm lẩm bẩm nói một mình. Chính giọng nói ngọt ngào êm ái đó là của Mai Hoàng Ngọc Phúc, người đàn bà năm xưa của gần ba mươi năm về trước Tâm đã một lần giúp đỡ. Đã gần ba mươi năm dài với những đổi thay mà người đàn bà ấy vẫn không có gì thay đổi. Nàng vẫn đẹp, vẫn sắc sảo, vẫn trẻ trung và thật chừng chặc trong dáng vẻ một mệnh phụ phu nhân. Nhìn thật kỹ, Ngọc Phúc còn duyên dáng, đài các hơn thuở trước. Trước mọi người, khó ai đoán nổi tuổi tác của nàng. Mai Hoàng Ngọc Phúc hiện diện thật bất ngờ trước mắt Tâm như một vì sao sáng rực trên nền trời, người mà trong khoảng thời gian dài ấy chưa được gặp lần thứ hai, chưa một lần biết tin hoặc thăm hỏi và cứ ngỡ rằng nàng đã tàn lụn theo thời gian. Trong khoảng chiều dài năm tháng ấy Mai Hoàng Ngọc Phúc vẫn ngoài tầm ảnh hưởng đời sống của Tâm và chàng đã lãng quên như một bóng mờ mất hút vào vùng tối sâu thẳm.

Tiếng vỗ tay khen thưởng khi bản nhạc vừa chấm dứt vang dội cả hội trường xen lẫn những tiếng thét tán thưởng khích động. Tâm thấy vô cùng thích thú vỗ tay liên hồi. Tâm nhìn sang ông bạn vừa quen ngồi bên cạnh:

- Họ hát quá xuất sắc đâu thua gì ca sĩ chuyên nghiệp, mà có phải họ là ca sĩ chuyên nghiệp không anh?

- Ngọc Phúc và Trúc Lệ là cặp song ca tài danh tại thành phố này. Họ chỉ hát giúp vui khi có sự yêu cầu. Ngọc Phúc và Trúc Lệ là những chuyên viên địa ốc có khả năng và rất đông khách hàng. Anh mới về đây rồi có thể cũng nhờ các chị ấy giúp mua nhà.

Tâm có suy nghĩ muốn vào trong sân khấu để tìm gặp Ngọc Phúc. Không biết nàng có còn nhận ra mình hay không? Những suy nghĩ toan tính cứ ẩn hiện, rồi thôi thúc, rồi ngập ngừng... Đột nhiên, Tâm thoáng thấy Ngọc Phúc, Trúc Lệ đi ra hướng cửa hông cạnh sân khấu. Có lẽ hai người ra về. Tâm vụt đứng dậy len lỏi qua các hàng ghế và đôi bước đuổi theo.

Khi ra đến bên ngoài hội trường, không khí thật trong lành mát mẻ, khiến cho Tâm càng cảm thấy dễ chịu phấn khởi. Hai người đàn bà đang sóng bước phía trước Tâm. Họ đang ra chỗ bãi đậu xe. Tâm rảo bước nhanh hơn. Khi Tâm vừa đến nơi thì họ đang cùng mở cửa xe. Tâm khẽ nói:

- Chị Ngọc Phúc... Chị là Mai Hoàng Ngọc Phúc phải không?

Ngọc Phúc quay lại:

- Xin lỗi...ông hỏi tôi có cần gì không, thưa ông?

Tâm nói mạnh dạn:

- Tôi...tôi là Tâm...là Nguyễn Vũ Tâm...Chị Ngọc Phúc không nhận ra tôi hay sao?

Dưới ánh đèn trong bãi đậu xe không sáng lắm, Ngọc Phúc ngáp ngừng, quan sát, rồi đột nhiên kêu lên trong giọng nói mừng vui:

- Ô..! anh Tâm...! Tâm...đại úy Nguyễn Vũ Tâm năm xưa...của em đây rồi...!! Lâu lắm rồi...! em xin lỗi anh...em ngớ ngẩn quá..! Ngọc Phúc vừa mừng vừa nói riu rít, nàng nắm chặt đôi tay của Tâm nét mặt thật rạng rỡ:

- Anh Tâm..anh ở đây hả anh Tâm? Sao chưa bao giờ em gặp anh? Hay là anh từ đâu đến? anh Tâm...Anh biết không, em hằng mong ước một ngày nào đó được gặp lại anh. Xin cảm ơn ông Trời ban phước cho em.

- Tôi từ tiểu bang khác vừa đến đây gần tháng rồi chị Phúc. Thật may mắn chúng ta được gặp nhau hôm nay...

- Chuyện gì vậy Phúc? Tiếng Trúc Lệ hỏi từ trong xe.

- Lệ ơi, Phúc giới thiệu, đây là anh Tâm, ân nhân của Phúc mà Phúc thường kể cho Lệ nghe đó. Gần ba mươi năm rồi hôm nay mới được gặp anh Tâm. Nàng nói với Tâm. Đây là chị Trúc Lệ bạn thân nhất của em.

Tâm cười xã giao, gật đầu chào Lệ:

- Vừa rồi hai chị hát hay quá. Tôi thành thật khen ngợi và tỏ lòng ngưỡng mộ. Tôi còn được biết hai người là những chuyên viên địa ốc tài năng tại địa phương này và rất đông khách hàng.

- Sao anh biết nhanh quá vậy? Phúc gặng hỏi. Ồ...mà phải rồi, em lại ngớ ngẩn, nghề nghiệp của anh mà. Anh đây, giặc Cộng chui rúc như chuột trong hang sâu kín mít mà anh còn tìm cách lôi cổ chúng ra không sót một tên, sá gì chuyện nhỏ này phải không anh Tâm?

Tâm mỉm cười, Ngọc Phúc càng phấn khởi:

- Gặp lại anh, em mừng lắm anh Tâm ạ. Em nghĩ quả đất tròn, thế nào có ngày em cũng phải gặp lại anh.

Trúc Lệ chen vào:

- Chị Ngọc Phúc thường kể về anh cho em nghe bằng những tình cảm thật chân thành tha thiết. Ngọc Phúc còn thường hỏi thăm về anh khi gặp được những người cùng ngành với anh trước kia.

Tâm vui sướng trước những lời ngọt ngào quý mến của bạn.

- Chương trình văn nghệ mới bắt đầu sao các chị lại về sớm thế?

- Chúng em chỉ giúp một tiết mục thôi anh ạ, còn phải dự đám cưới. Phúc vừa nói vừa nhìn sang Lệ trong thoáng suy tính. Lệ đi dự đám cưới một mình và đại diện giùm Phúc nhé, có được không? Lệ cứ bảo là Phúc bận nhé.

- Ô-kê! Lệ cười đáp. Mình cũng dự tính nói thế. Chúc bồ vui vẻ. Anh Tâm vui vẻ nhé. Hôm nào có dịp gặp chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn.

Vừa nói, Lệ vừa cho xe ra khỏi bãi. Tâm nói:

- Chị Phúc nên cùng đi với chị Lệ. Hẹn bữa nào rồi chúng ta sẽ gặp nói chuyện cũng không muộn.

Ngọc Phúc tỏ vẻ bồn chồn:

- Anh Tâm có bận gì không? Sao anh lại nói vậy? Em nhất định không chịu đâu đấy.
- Chẳng có gì bận rộn, đi xem sinh hoạt cộng đồng rồi về thôi.
- Vậy thì anh phải đi với em. Bắt buộc đấy anh Tâm. Ngọc Phúc cười thật tươi. Em chờ anh đi vòng thành phố. Em mời anh đi ăn với em. Em muốn được nói chuyện với anh. Em muốn được ở gần bên anh nhiều giờ hơn. Anh không thích hay sao anh Tâm? Anh không muốn đi với em sao? Anh biết đó, gần ba mươi năm rồi em mới được gặp anh, anh Tâm có biết không?

Tâm cười vui vẻ:

- Tôi biết và tôi hiểu. Tôi cảm ơn chị Ngọc Phúc và thật còn hân hạnh nào bằng trước sự quý mến của chị dành cho tôi.
- Vậy thì anh lên xe đây đi với em. Xe của anh để đây. Khi nào về em sẽ chờ anh lại đây lấy xe. Anh Tâm chiều em nhé!
- Vâng tôi xin quy phục những yêu cầu của người bạn. Tâm cười lớn. Tôi đang là kẻ bị động. Một sự cưỡng bách. Một mệnh lệnh. Thì ra, ông Trời bảo vay trước thì phải...trả sau, có phải vậy không, chị Ngọc Phúc?

Hai

Năm 1972. Mùa hè đỏ lửa.

Tình hình chiến sự ngày càng sôi động khốc liệt trên các mặt trận. Trước khả năng chiến đấu anh dũng của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa, giặc Cộng đã phải liên tục thảm bại nhiều nơi. Chúng bị luôn luôn vây hãm vào cảnh khốn đốn cùng cực. Tin tức ghi nhận từ các nơi Cộng quân đang thiếu thốn lương thực hết sức trầm trọng, thuốc men chữa trị vô cùng khan hiếm. Cục Hậu cần Mặt trận Dân tộc giải phóng miền Nam phải phát động những chiến dịch thu mua nhu yếu phẩm để cung ứng cho chiến trường.

Đối với Tâm, địa bàn trách nhiệm tuy chỉ là một quận nhưng lại là cửa ngõ thu mua rất trọng yếu qua các đường dây tiếp chuyển hết sức thuận lợi và an toàn của địch. Vì vậy, Tâm đã ra sức điều nghiên tìm đầu mối, đặt kết hoạch để truy lùng, tiêu diệt, vô hiệu hóa khả năng kinh tài của địch. Kết quả việc làm rất khả quan. Một số đầu mối thu mua, những đường dây tiếp chuyển đã bị phát hiện, phá vỡ và tiêu diệt. Một số bị động thì co cụm, lánh né, đổi vùng nhưng rồi cũng bị hốt gọn. Tang vật, hàng hóa bị tịch thu rất nhiều, khiến địch vô cùng bối rối và quyết bằng mọi cách "hồi sinh sức khỏe" của Tâm.

Tâm không lo sợ trước nỗi đe dọa đang bủa vây đó. Chàng hăng say dò tìm thêm nhiều đầu mối, cơ sở kinh tài, chấm định mục tiêu xâm nhập, nắm vững mạng lưới tình báo nhân dân...truy cứu hồ sơ, tin tức, đối chiếu tàng thư để có những quyết định mà cảm ứng giác quan của Tâm xác nhận là chính xác.

Đang mải mê xem xét giải đoán một số bản tin vừa nhận được thì thượng sĩ Ân mở cửa bước vào văn phòng. Tâm ngẩng đầu mỉm cười hỏi:

- A..thượng sĩ, vụ xe hàng buổi sáng nay đang như thế nào rồi?
- Trình đại úy, khả quan lắm. Thượng sĩ Ân vừa đưa tay chào cấp chỉ huy vừa nói, rồi ngồi xuống ghé đôi diện. Tôi đã đưa người và tang vật về đây rồi. Trình đại úy biết.
- Buổi sáng nay Ban Hành quân cũng đã có báo cáo sơ khởi cho tôi.

Thượng sĩ Ân tiếp tục trình bày:

- Theo như kế hoạch công tác dự trù, sáng hôm nay tôi tiếp tục đưa toán tuần tiễu đi sâu vào Đồng Tràm rồi đóng chốt tại ngã ba Suối Cạn. Gần 9 giờ có một xe vận tải lớn từ hướng quốc lộ chạy vào Đồng Tràm. Thấy chúng tôi, xe đột nhiên tăng tốc độ bỏ chạy. Chúng tôi đuổi theo và bắt lại được.

Chỉ có tài xế và người chủ hàng. Nữ chủ đó đại úy. Đẹp lắm. Thượng sĩ Ân mỉm cười. Tôi đã kiểm kê sơ khởi số hàng trên xe. Toàn bộ là thuốc tây. Ngoài ra, còn có một số dụng cụ y khoa, bột ngọt, cơm sấy, quần áo trện, lương khô...lại còn có cả rượu và thuốc lá ngoại. Tất cả không có giấy tờ chứng minh hợp pháp. Trị giá số tang vật vào khoảng 40 triệu sau khi xem xét giấy tờ tịch thu trong xe. Cũng khá đầy chứ đại úy. Thượng sĩ Ân cười phân khởi. Trình đại úy những giấy tờ tài liệu thu được và biên bản kiểm kê tạm thời tôi đã lập xong sáng nay.

- Hôm nay thượng sĩ ra quân hên đấy. Tâm nhìn người bạn cộng sự viên với ánh mắt thân thiện và mến phục. Vậy thì hôm nào rảnh chúng ta sẽ có một chiều nhè.

Tâm liếc nhanh qua tờ biên bản và vài giấy tờ khác, nói tiếp:

- Đa số là hàng có tính cách chiến lược. Như vậy có thể không hẳn là một vụ buôn lậu, mà có thể là một đường dây thu mua tiếp chuyển của địch như chúng ta đã khám phá những lần trước đây. Tôi đang có những bản tin ghi nhận vài sự kiện liên quan trong vụ này.

Thượng sĩ Ân góp ý:

- Tôi cũng đã xét đoán và có kết luận sơ khởi như vậy. Tôi xin trình thêm khi bắt giữ chiếc xe hàng cho đến khi đưa về đây người chủ hàng không tỏ ra lo âu, sợ sệt, và không một lời van xin năn nỉ. Thật là có sự khác thường đấy đại úy. Trái lại, y thị tỏ vẻ thản nhiên, bình tĩnh và lúc nào cũng tươi vui. Tôi có tra xét vài điều về xe hàng, thì y thị nhận là xe hàng của mình, vì sinh kế gia đình làm liều mua bán kiếm đồng lời nuôi con. Ngoài ra, không khai báo thêm điều gì khác hơn.

Nghe thượng sĩ Ân báo cáo, Tâm thấy có những vấn đề cần làm sáng tỏ thêm:

- Tôi nghĩ, nếu thực sự là buôn lậu chuyên nghiệp hay không, khi bị bắt hay bị tịch thu một số lượng hàng hóa như vậy thì khổ chủ phải đau xót vì tiền bạc của cải bỗng chốc bị mất sạch trắng tay, còn nếu không thì thế nào cũng có một thế lực bao che phía sau để giải cứu. Một cách khác, nếu thực sự là hàng hóa tiếp tế cho địch khi rủi bị bắt bị tịch thu thì chúng chỉ xem đó là một thất bại, một rủi ro trong công tác để rồi thua keo này bày keo khác, hoặc giả sẽ có một lực lượng để yểm trợ tiếp tay giải thoát. Việc mất còn không tổn hại đến tài sản của một cá nhân ai. Vì vậy, trong quyết định nội vụ cần thận trọng và đặt sự tự tin, bằng không sẽ lỡ mất cơ hội truy lùng phá vỡ kế hoạch của địch. Tôi phải xem xét kỹ càng tang vật, thẩm vấn can phạm, phối hợp mức độ chính xác những bản tin... để có một quyết định đúng đắn hơn. Nếu thuần túy buôn lậu, về mặt tư pháp lập biên bản chuyển giao nội vụ đến tòa án thụ lý. Nếu hoạt động kinh tài tiếp tế cho Việt Cộng thì lập hồ sơ trình Ủy Ban An Ninh, xin lệnh tạm giữ can phạm thời gian ngắn để tra cứu và tóm bắt thêm đồng bọn... Tuy nhiên, chúng ta nhớ rằng dù cho họ thuộc loại can phạm nào chúng ta phải đối đãi họ thật tử tế.

- Tôi đã giữ nữ can phạm ở phòng khách mà không cho vào phòng tạm giam. Mọi sự cần thiết về cá nhân tôi đã nhờ chị Yến bên Ban Văn thư lo giúp. Còn tên tài xế tôi để ở Ban Tư Pháp, chờ lệnh.

Tâm mỉm cười vừa ý, ngả lưng ra ghế dựa, nhìn người bạn cộng sự viên đã già giãn tuổi đời, thâm niên trong nghiệp vụ:

- Thượng sĩ giúp tôi phối hợp với Ban Tư pháp kiểm kê lại toàn bộ tang vật từng loại một, số lượng rõ ràng và niêm phong. Đồng thời lập lại biên bản khám xét và tịch thu chính thức có sự hiện diện của chủ hàng. Xong việc, thượng sĩ hãy nghỉ ngơi cũng như số anh em trong toán hành quân tuần tiễu hãy cho họ về nghỉ buổi chiều, tối phải có mặt đầy đủ, lệnh cấm trại trăm phần trăm, tình hình địch đang sôi động khắp nơi.

- Cảm ơn đại úy. Đại úy hãy thận trọng.

- Tôi biết, Thượng sĩ an tâm. Tôi luôn luôn cẩn thận trước những vấn đề. Tâm rời khỏi chỗ ngồi, nhìn đồng hồ. Bây giờ là 12 giờ trưa. Tôi còn những việc phải làm, 4 giờ chiều nay tôi phải dự họp Ủy Ban Phụng Hoàng.

Thượng sĩ Ân đứng dậy, chào vị chỉ huy và rời khỏi văn phòng. Tâm dặn với theo:

- Thượng sĩ nói giúp tôi cho Ban Hành quân thảo công điện thượng khẩn trình tỉnh, quận, còn bên G Đặc Biệt lấy lý lịch bị can sưu tra tàng thư chính trị. Kết quả cho tôi biết gấp nhé.

Còn lại một mình trong im vắng của văn phòng Tâm chăm chú đọc thật kỹ các tài liệu tịch thu và biên bản mà thượng sĩ Ân vừa trình. Tâm đã tìm thấy được vài chi tiết kết hợp cùng những bản tin thu lượm được trong cảm ứng giác quan giải đoán, càng lúc đã nhìn thấy một lối giải quyết nội vụ có thể tiến hành được tuy có sự liều lĩnh không những với quân thù mà ngay cả cấp trên. Tâm mỉm cười thích thú và nghĩ rằng tùy cơ hội linh động xử trí.

Nữ can phạm được hướng dẫn vào văn phòng và đang đứng đối diện với Tâm. Chàng chỉ ghé mời ngồi. Vài giây im lặng, Tâm nhìn nữ can phạm với vẻ ngạc nhiên. Nàng rất trẻ, trẻ lắm, dáng dấp trông thật mảnh mai. Nàng đang mặc quần áo màu đen làm nổi bật làn da trắng mịn màng. Mái tóc đen huyền đổ dài xuống bờ vai trông vô cùng quyến rũ. Gương mặt trái xoan điểm nụ cười khả ái. Nàng thật đẹp, duyên dáng như một tiểu thư đài các, Thái độ thật hồn nhiên, không tỏ lộ sự lo âu hoặc sợ hãi. Vậy mà nàng là một can phạm. Một can phạm của một vụ buôn lậu hoặc một can phạm đầu mối thu mua tiếp tế cho địch.

Nữ can phạm ngồi đối diện và nhìn thẳng vào Tâm không chút e dè lo sợ. Tâm nói:

- Xin lỗi, tên chị là Mai Hoàng Ngọc Phúc?

- Dạ vâng.

- Tôi xin giới thiệu. Tôi là đại úy Nguyễn Vũ Tâm, Trưởng cơ quan, Sĩ Quan Tư Pháp phụ tá ông Biện Lý. Tôi có trách nhiệm thi hành và bảo vệ luật pháp. Tôi đang thẩm vấn chị về hành vi phạm pháp với chiếc xe chở hàng. Tôi đề nghị chị Ngọc Phúc cho tôi được thẩm tra lại lý lịch mà chị đã khai sáng nay:

"- Mai Hoàng Ngọc Phúc, sinh năm 1945 tại Ninh Hòa, Khánh Hòa, con của ông Mai Hữu Tấn, và bà Lê Thị Hồng Hoa (đều chết), nghề nghiệp dạy học, thẻ căn cước số 45B 533691, cư ngụ tại sinh quán, học lực Tú Tài phần 2. Đúng vậy chứ chị Ngọc Phúc ".

- Thừa đại úy, đúng ạ!

- Chị chưa khai về gia cảnh.

- Thừa đại úy, em là góa phụ, 1 con. Con em vừa tròn 4 tuổi.

- Chị cho biết tên chồng của chị?

- Trần Viễn Phương, cựu thiếu tá Quân lực Việt Nam Cộng Hòa đã tử trận.

Một thoáng, Tâm nhìn thấy nét buồn ẩn hiện qua khuôn mặt tươi trẻ của Phúc. Nàng cúi đầu như có ý che giấu đi một niềm đau dĩ vãng. Ngọc Phúc nói rất nhỏ vừa đủ nghe như một lời tâm sự:

- Thừa đại úy, em biết phải làm gì và làm như thế nào đây?

Lời nói của Ngọc Phúc thật nhỏ nhẹ êm ái như ẩn giấu một nỗi uẩn ức, đã giúp cho Tâm nắm được nhược điểm của nữ can phạm. Tâm nói thẳng vấn đề:

- Chị Ngọc Phúc, từ giờ phút này chị đang là người vi phạm luật pháp. Tôi đại diện cho luật pháp yêu cầu chị trả lời những câu hỏi của tôi một cách thành thật và đứng đắn để cho vấn đề phải làm gì và làm như thế nào mà chị vừa thốt ra cho được sáng tỏ. Chị nghe rõ tôi nói chứ?

- Em chẳng biết là như thế nào nữa. Em hết sức khổ tâm. Phúc thở dài.

- Chị xác nhận các món hàng đang chở trên xe là của chị, phải vậy không, chị Phúc?

Ngọc Phúc im lặng, không trả lời câu hỏi, hướng ánh mắt ra phía cửa sổ, vẻ đăm chiêu như đang có sự suy nghĩ.

- Chị trả lời hay không là quyền của chị. Tuy nhiên, luật pháp sẽ buộc chị phải trả lời. Tâm hỏi tiếp. Chị lấy hoặc mua hàng này ở đâu?

Ngọc Phúc không trả lời câu hỏi. Tâm lại hỏi:

- Chị dự định chở số hàng đi bán cho ai, hoặc chở đến đâu và giao cho ai? Hơn nữa, chị phải cho biết chị đã chuyên chở hàng như vậy đã bao nhiêu lần rồi?

Vài phút im lặng trôi qua, Tâm chờ đợi câu trả lời của can phạm, nhưng nàng vẫn tuyệt nhiên giữ im lặng, nét mặt hết sức tươi tỉnh, hồn nhiên gần như không nghe thấy những gì Tâm đã chất vấn.

Tâm vẫn tiếp tục thẩm vấn:

- Ai? hoặc tổ chức nào đã ra lệnh chị làm việc này. Chị Ngọc Phúc, chị phải trả lời các câu hỏi của tôi. Tôi muốn biết chị chuyên chở hàng để buôn bán trái phép thu lợi bất chính hay là để tiếp tế cho địch. Một lần nữa, tôi yêu cầu chị thật thà khai báo, chị có nghe rõ không?

Đột nhiên, nữ can phạm ôm mặt khóc. Ngọc Phúc khóc ngon lành như một đứa trẻ đánh mất đồ chơi. Những lọn tóc mây phủ xuống khuôn mặt trắng mịn màng đầy đặn trông thật man dại đáng yêu. Thình thoảng Tâm vẫn chứng kiến cảnh khóc lóc của một số can phạm trong những lúc thẩm cung họ. Họ khóc vì bị uất ức, bị lầm lỡ, bị mất mát, thiệt thòi, hoặc để che giấu tội lỗi và còn vô số các lý do khác. Đối với Tâm trước những bối cảnh ấy đã không lay chuyển tính cương quyết của bản năng nghiệp vụ trong trách nhiệm truy tìm sự thật. Chưa bao giờ tình cảm của Tâm bị chi phối trước những tình huống như vậy. Tâm đặt trách nhiệm trừ gian, diệt bạo, bảo quốc, an dân lên trên hết để tấn công can phạm dồn dập bằng mọi cách làm cho can phạm phải thuần phục, quy hàng và khai báo sự thật. Nhưng hôm nay, Tâm nhìn Mai Hoàng Ngọc Phúc khóc, tình cảm của Tâm đang như có thể bị lay động. Tâm không tra xét, chất vấn dồn dập. Tâm vẫn ngồi im lặng nhìn can phạm để theo dõi, quan sát, đồng thời để cho can phạm thoải mái trong cơn xúc động và dò xét sự thật trong những giây phút này.

Qua cơn xúc động, Phúc nhìn Tâm với đôi mắt đỏ hoe:

- Em xin lỗi đại úy, vì mặc cảm số phận, vì hận đời đen bạc, em buồn lắm và không dần nổi xúc động..! đại úy tha lỗi.

Tâm vỗ về:

- Chị đã gặp những gì không vừa lòng đang có thể liên quan đến sự việc hôm nay của chị, chị cho tôi biết được không, tôi có thể giúp chị trong khả năng của tôi?

Ngọc Phúc giẫy nẩy:

- Không đâu..! Không có gì đại úy ạ. Đại úy chớ quan tâm.

Tâm trở lại vấn đề:

- Chị Phúc chưa trả lời những câu hỏi của tôi. Chị chưa xác nhận và nói rõ việc làm của chị qua chiếc xe chở đầy ắp hàng hóa có tính cách chiến lược mà tôi đang cần biết. Tôi nhắc lại một lần nữa, trả lời hay không là quyền của chị. Chị nên nhớ rằng luật pháp không dung tha những ai cố tình giấu giếm, nói quanh co để chạy tội. Chị không thật thà khai báo, nhưng các yếu tố phạm pháp đang có trước mặt theo luật pháp quy định đủ cấu thành tội phạm để buộc tội. Cho dù là buôn lậu, hoặc thu mua tiếp tế cho địch, hành vi nào cũng đều bị xử lý thật công minh, có nghĩa là toàn bộ xe hàng bị tịch thu, khổ chủ sẽ bị giam giữ và phạt vạ gấp đôi, gấp ba trị giá hàng hóa bị tịch thu. Lúc này chị nên tỏ rõ lỗi lầm của mình, vì vậy, tôi khuyên chị tại sao không thành thật khai báo sự thật để được hưởng trường hợp giảm khinh. Tôi hứa sẽ giúp chị nếu chị cung khai sự thật. Tôi mong chị hãy có một thái độ dứt khoát để tự giảm cho mình nhiều thiệt hại cho bản thân.

Ngừng lại chốc lát dò phản ứng người đối diện, Tâm điềm tĩnh giải thích:

- Như chị đã biết, đất nước đang có chiến tranh. Bắc Việt trắng trợn xua quân vào Nam đánh phá ào ạt, thô鄙 nhưng chúng bị tổn thất quá nặng nề trên khắp các mặt trận, đồng thời kiệt quệ lương thực, thuốc men cũng như các nhu yếu khác. Hàng hóa chị chở bất hợp pháp đang đặt dưới sự kiểm soát chặt chẽ của chính quyền, không có giấy phép, không đóng thuế, không nêu rõ xuất xứ nơi đi và đến...thì có nghĩa là buôn lậu, hoặc tiếp tế cho địch. Đối với chị, tôi có thể nói chị khó có thể

thực hiện được một xe hàng như vậy, mà phải do một tổ chức thu mua của địch đảm trách. Chị Phúc, chị có biết sự lầm lỗi của mình không? Chị đừng để anh linh của một chiến sĩ trong Quân Lực VNCH buồn phiền khi vợ mình đang tiếp tay cho giặc thù. Tôi nghĩ rằng chị đã cảm nhận đúng đắn điều tôi nói. Tôi yêu cầu chị bình tâm suy nghĩ và cho tôi một giải đáp thành thật.

Ngọc Phúc ngược lên nhìn Tâm thật trùi mền trong ánh mắt thật u buồn như cảm thông những điều Tâm vừa nói. Nàng nghẹn ngào:

- Em cảm ơn đại úy. Em chưa xót cho số phận của em. Em đang bị dồn ép không lối thoát. Em là một góa phụ cô đơn, yếu đuối đang chơi vơi trong cuộc sống, em biết phải làm gì và làm như thế nào đây, trong khi em muốn thoát ra vòng vây hãm bủa chụp chung quanh mình...!! mà có lẽ...

Ngọc Phúc bỏ lững câu nói, nàng mím chặt môi như cố dồn nén những suy tư đang thoát ra lời nói để chuyển đổi những suy nghĩ thành một quyết định. Tâm đã nhận ra được trạng thái biến dạng của Ngọc Phúc, chàng chớp lấy cơ hội:

- Chị Phúc, chị đang bị Việt Cộng ép buộc chị hoạt động cho chúng phải không? Nếu vậy, tôi hứa sẽ bảo đảm an toàn cho chị. Tôi hy vọng chị nói rõ sự thật. Tôi có thể giúp chị chuyển nội vụ sang một dạng khác. Sự quyết định khai sự thật sẽ giúp chị thoát cảnh tù tội, và còn an toàn trong cuộc sống. Chị hãy nói đi, chị Phúc, chị hãy nói đi. Đừng ngại. Đừng lo sợ.

Ngọc Phúc vụt cười lớn, phác tay lia lịa:

- Thưa đại úy, em không làm Việt cộng. Em không hoạt động cho Việt cộng. Em mong đại úy chớ buộc tội em như thế.

- Chị không dám nói có nghĩa là chị sợ bọn chúng trả thù và không tin tưởng vào chúng tôi?

Ngọc Phúc kể lể:

- Thưa đại úy, em sợ tù tội lắm. Em sợ mọi cường bách, đe dọa. Em đã làm vì em trót lỡ dại. Em làm vì cuộc sống của mẹ con em.

Tâm cười nhạt, nhìn Ngọc Phúc, không tin những lý lẽ chạy tội của nàng. Tâm vẫn cố gắng thuyết phục:

- Sự lầm lỡ không ai tránh khỏi khi chúng ta thiếu suy nghĩ, thiếu xét đoán chín chắn, hoặc có thể do hoàn cảnh nào đó tạo nên. Nhưng khi chúng ta đã biết được điều sai, thì không có gì phải lo sợ hoặc bị đe dọa. Tôi nhắc lại, chị đã lỡ tiếp tay cho địch và hôm nay đang có cơ hội dứt khoát sự lầm lỡ đó thì tại sao chị không nắm giữ lấy. Chị hãy tin tưởng vào chúng tôi.

Ngọc Phúc gương nở nụ cười, nét mặt bình tĩnh:

- Thưa đại úy, em sẽ khai sự thật, em không giấu giếm. Xin đại úy tha thứ cho em. Em sợ lắm. Em sợ đủ mọi thứ...

Ngọc Phúc bỏ lững câu nói, cúi mặt im lặng suy nghĩ như sắp xếp vấn đề những điều cần nên nói hay không, đã khiến cho Tâm mỉm cười thú vị trước những lập lờ cung khai sự thật của người nữ can phạm.

Ngọc Phúc thú nhận:

- Từ lúc chồng em hy sinh cho đất nước, cũng cùng lúc em mất tất cả. Tương lai bắt đầu đen tối. Cuộc sống mỗi lúc mỗi khó khăn. Những nguy cơ đang bủa chụp, rình rập. Em được sinh ra, lớn lên, đi học, rồi lập gia đình trong hạnh phúc nuông chiều Những va chạm cuộc đời em đã gặp nhiều thử thách, và cay đắng về sau này. Nếu cứ buông xuôi, em nghĩ sẽ tàn lụn không những cho bản thân mà còn ngay cả con em. Nhìn bạn bè, có đứa đột nhiên giàu sang, nhiều tiền lắm bạc, trong một cơ may nào đó đã đến với chúng nó. Là vợ của một sĩ quan, em không thể nào xách bị đi xin, không thể làm chuyện đồi phong bại tục, bán phần buôn hương, và không thể làm những công việc mà sức mình không kham nổi. Đại úy có tin những điều em nói không?

Tâm ồm ờ gặng hỏi:

- Chị đang nói thật đấy chứ...? và tôi hy vọng chị không thể bịa nhé!

Ngọc Phúc tỏ dấu hờn dỗi, phụng phịu:

- Nếu đại úy nói thế...em không nói nữa đâu. Đại úy có hỏi em cũng không thèm nói...và...rồi đừng có trách em nhen.

- Chị cứ tiếp tục. Tôi đang nghe chị nói và hy vọng chị nói sự thật.

Tâm rời ghế ngồi, đến tựa lưng vào cửa sổ, chăm chú nhìn can phạm vừa lắng nghe, vừa dò xét tình ý. Ngọc Phúc lại tiếp tục như đang trả bài "học thuộc lòng":

- Em đã bỏ công dò la, thăm hỏi và nhờ bạn bè tiếp tay. Em gom góp tiền dành dụm, tiền bán nữ trang, tiền vay mượn, và cả tiền tử tuất của chồng để tìm mua gom khắp mọi nơi, và sau ba tháng tích lũy mới có được một xe hàng như vậy. Em quyết định làm trong sự liêu lĩnh để nếu được một số lời lớn thì nghỉ, tìm phương kế làm ăn khác nuôi con. Đó là động lực chính thôi thúc em làm cũng chỉ là cuộc sống cho hai mẹ con em. Đại úy thông cảm, và giúp đỡ em.

Tâm mỉm cười chưa thỏa mãn cho điều mong muốn, nhưng gật đầu, không có phản ứng, và cũng chưa muốn gạn hỏi vài chi tiết trong lời khai. Tâm nói:

- Chị chưa nói hết. Chị hãy cho biết hàng chở đi đâu và tiêu thụ như thế nào?

Ngọc Phúc lấy một miếng giấy nhỏ được giấu từ trong nịt vú đưa cho Tâm:

- Em được một người qua bạn em giới thiệu và chỉ dẫn như đã ghi trong giấy. Xe hàng của em sẽ đến vùng Giáp Biên, từ đó về một thị trấn nhỏ cách đó không xa, gần biên giới. Em sẽ tìm đến một hiệu thuốc tây, đưa mảnh giấy này cho họ thì hàng được nhận theo giá cả do em quy định để nhận tiền. Công việc thì gọn và tiện đấy, nhưng em phải cố gắng tốt cùng trong sự liêu lĩnh và phò mặc cho rủi may. Đại úy hãy tin những gì em đã khai thật như vậy, xin đại úy hãy thương hoàn cảnh của mẹ con em.

Ngọc Phúc ngừng nói nhìn Tâm trong nét mặt rạn rờ như có ý bằng lòng những lời khai báo thành khẩn của mình đã hoàn tất. Riêng với Tâm trong sự suy luận sự việc gần như chính xác. Tâm trở lại ghế ngồi, chàng nói nghiêm nghị:

- Chị đã nói hết tất cả sự thật rồi đấy chứ?

- Em đã khai tất cả sự thật, không giấu giếm.

- Chị nhìn nhận công việc làm của chị đã vi phạm luật pháp không?

- Em đã hiểu, nhưng em vẫn liêu lĩnh, đại úy giúp đỡ em.

Tâm cố xoáy mạnh vấn đề để thử thách can phạm:

- Chị có biết chị đang can vào tội gì không? Chị nên nhớ rằng cuộc chiến giữa ta và địch ngày càng khốc liệt sôi động trên mọi miền đất nước. Thiếu Tá Trần Viên Phương, chồng chị, đã vị quốc vong thân cũng chỉ vì hy sinh bảo vệ chính nghĩa quốc gia cho miền Nam tự do. Những thuốc men vật dụng có tính cách tối cần thiết cho chiến trường đều được đặt dưới sự kiểm soát gắt gao. Nhưng chị đã chuyên chở trái phép, thu lợi bất chính, làm rối loạn thị trường, đã vô tình tiếp tay cho giặc Cộng thu mua thuận lợi dễ dàng. Những lời khai của chị không dễ dàng tránh né cho những toan tính trước. Đó là ý muốn của chị

Ngọc Phúc lại hờn dỗi, nũng nịu:

- Đại úy không có chút tình thương nào trước hoàn cảnh của em hay sao? Ngay lúc này đại úy có đủ thẩm quyền buộc hoặc tha cho em. Lần thứ nhất em đã lỡ.. khờ dại. Ngọc Phúc cười tình. Đại úy hứa sẽ giúp đỡ sau khi em đã khai mọi sự thật.

- Giữa con người, chúng ta có tình đồng loại. Những hành vi phạm pháp của chị đang bị luật pháp ràng buộc. Tôi có thể giúp chị bằng cách không đưa chị ra Ủy Ban An Ninh tỉnh xét xử. Cơ quan này có thẩm quyền chung quyết tội trạng. Trong trường hợp chỉ là tình nghi hoạt động cho địch

cũng phải bị an trí 2 năm và sẽ tái xét nhiều lần. Mỗi lần tái xét là phải từ 6 tháng đến 2 năm. Có như vậy mới tiêu diệt trọn vẹn mầm mống cơ sở địch. Tôi chỉ giúp chị bằng cách giải giao chị đến tòa án. Tang vật sẽ bị tịch thu. Chị phải chịu nộp phạt và còn có thể bị giam giữ, tùy theo nhận xét của chúng tôi.

Những lời giải thích của Tâm cứ ngỡ là can phạm buồn lo, nhưng Mai Hoàng Ngọc Phúc vẫn vui tươi:

- Đại úy ơi, em có điều muốn nói với đại úy, nếu có sơ sót, đại úy tha thứ nhé.
- Chị cứ nói.
- Gia đình em rồi phải lâm vào cảnh khốn đốn tan nát, con đã mất cha, giờ thêm xa cách mẹ và sẽ bị hư hỏng nếu đại úy đưa em ra tòa án. Xin đại úy giúp em và em sẽ đền ơn.
- Tôi yêu cầu chị nhắc lại phần cuối câu nói rõ ràng hơn.
- Em xin hậu tạ đại úy 5 triệu đồng, xin đại úy tha cho em. Đây chỉ là chút lòng thành...

Dứt lời, Ngọc Phúc im lặng ngồi nhìn thẳng vào Tâm như chờ đợi. Tâm tỏ ra rất bình tĩnh không mấy ngạc nhiên khi nghe can phạm toan tính hối lộ, vì Tâm cũng đã gặp nhiều ca tương tự.

Tâm nghiêm nét mặt nói thẳng:

- Tôi không muốn chị Ngọc Phúc mua chuộc tôi bằng cách hối lộ. Năm triệu bạc đối với tôi rất lớn so với số lương hằng tháng của tôi chỉ bằng một phần trăm số tiền chị định hối lộ chạy tội. Tôi cảm ơn chị và tôi không bao giờ nhận. Tôi sẽ lập vi bằng để vi chứng thêm một hành vi phạm pháp đang xảy ra. Đất nước này sẽ bị Việt cộng giẫm nát vì một trong những lý do ung thối đó. Tôi khuyên chị nên tuân hành luật pháp, nghiêm chỉnh chấp nhận mệnh lệnh và quyền lực của quốc gia dân tộc. Chị Ngọc Phúc, chị đừng buồn khi nghe tôi phải nói điều này. Chị nhớ cho rằng những anh hùng, liệt sĩ đã anh dũng hy sinh, hiến thân cho tổ quốc trong đó có anh Trần Viễn Phương sẽ không bao giờ chấp nhận những tệ trạng suy đồi thối nát này.

Ngọc Phúc sa sầm nét mặt, than thở:

- Đại úy ơi, đại úy quá nặng lời không thông cảm hoàn cảnh của em mà cứ buộc em vào vòng pháp lý. Tính cương trực của đại úy đã giết chết hai mẹ con em, nếu em phải ra Tòa!! Anh... Tâm.... ơi...!! Ngọc Phúc đột nhiên chuyển đổi cách xưng hô. - Em phải làm như thế nào đây? Anh Tâm không... thương mẹ con em sao?

Đột nhiên, Mai Hoàng Ngọc Phúc trỗi dậy, sà đến sau lưng Tâm và ôm choàng lấy Tâm. Hương thơm da thịt mịn màng của người góa phụ trẻ đẹp quện áp vào mặt mũi Tâm ngất ngây. Những lọn tóc mượt mà mềm mại thoang thoảng hương thơm phủ tràn lên ngực và đôi vai Tâm. Ngọc Phúc siết Tâm trong vòng tay cuồng loạn và hôn tới tấp lên mặt mũi Tâm trong những giây phút thật bất ngờ khiến cho Tâm chới với trước sự việc. Nàng rên rỉ:

- Anh Tâm ơi, anh không thương xót mẹ con em hay sao? Anh Tâm, anh tha cho em. Anh đừng giết mẹ con em. Em van xin anh...mà!

Tâm vô cùng ngạc nhiên trước hành động gần như điên loạn của Ngọc Phúc. Tâm cố gắng gỡ hai bàn tay của Ngọc Phúc đang bám chặt vào cơ thể mình, rồi đứng bật dậy tìm cách thoát ra, nhưng rất khó khăn. Tâm nghiêm giọng ra lệnh:

- Tôi yêu cầu chị buông tôi ra và hãy trở về ghế ngồi, không được hành động như thế. Chị có nghe rõ không?

Ngọc Phúc dụi đầu vào cổ Tâm, ngọt ngào:

- Anh hứa đi anh Tâm. Anh phải tha cho em, em mới chịu buông anh ra. Anh hứa đi.

Trong thoáng chốc, Tâm nhận thấy những quyết định suy tính có thể sẽ trở thành sự thật. Tâm mỉm cười, nói:

- Vâng. Chị Ngọc Phúc ơi, tôi hứa. Chị hãy buông tôi ra. Chúng ta sẽ thảo luận.

Ngọc Phúc buông Tâm ra, về chỗ ngồi trong vè e thẹn:

- Em xin lỗi về những gì vừa mới xảy ra cũng vì quá lo sợ anh đưa em ra Tòa. Anh có giận em không, anh Tâm? Anh đã hứa sẽ tha cho em đấy nhé.

- Tôi hiểu. Tôi không trách cứ chị về những gì vừa xảy ra. Bây giờ tôi hứa, tôi phải thực hiện. Tôi chấp nhận đề nghị của chị biểu cho tôi 5 triệu bạc. Chị nghĩ sao?

Ngọc Phúc vồn vã:

- Dạ, em mừng quá và vô cùng sung sướng. Em không có gì suy nghĩ, và em chỉ có chút lòng thành biết ơn anh, anh Tâm ạ.

Tâm giải thích:

- Ngay bây giờ tôi sẽ cho lập hồ sơ để kịp sáng mai chuyển giao chị và tang vật đến tòa. Tôi chỉ được quyền giữ người trong 24 giờ mà thôi. Tâm mỉm cười nhìn Ngọc Phúc. Sao? chị có lo sợ phải đi tòa không?

Ngọc Phúc trở mắt nhìn Tâm kinh ngạc. Chàng nói tiếp:

- Trên đường đến tòa án tôi sẽ trả tự do cho chị. Tôi sẽ tiêu hủy hồ sơ. Xe hàng tôi sẽ giao nhân viên đưa đến một nơi an toàn cất giấu và chờ lệnh. Tôi bảo đảm toàn bộ hàng trên xe sẽ không bị mất mát, hơn nữa vẫn có tài xế xe hàng bên cạnh. Khi nào nhận đủ số tiền chị giao, tôi sẽ trả xe hàng và tài xế cho chị. Được chưa? Chị bằng lòng đấy chứ?

Ngọc Phúc hớn hờ:

- Dạ, em bằng lòng theo sự sắp xếp của anh.

- Chị hãy nghe tôi dặn và xin nhớ rõ. Ba ngày nữa đúng 8 giờ tối tôi sẽ có mặt tại nhà chị để nhận tiền. Chị liệu có kịp và thuận tiện cho chị hay không?

- Anh an tâm. Em xin mời anh đến nhà em theo như anh đã hẹn. Em sẽ giao tiền cho anh trong buổi tối đó. Anh đừng để em phải thất vọng nhé!

- Cuối cùng, chị có điều gì cần nói thêm, hoặc thắc mắc hay không? Chị thấy có ổn thỏa cả đôi bên chưa?

Mai Hoàng Ngọc Phúc cười thật tươi và nhìn Tâm say đắm:

- Em vô cùng xúc động trước sự ưu ái giúp đỡ của anh đối với mẹ con em. Em không còn điều gì phải nói thêm anh Tâm ạ.

Tâm gật gật đầu, rồi dặn dò thêm:

- Tuy nhiên, hiện giờ chị vẫn còn là người phạm pháp và đang do chúng tôi thụ lý nội vụ. Mọi sự, tôi đề nghị chị chấp hành nghiêm chỉnh nhất là khi nhân viên thẩm cung chị, chị phải thành thật khai báo để hoàn tất hồ sơ. Chị phải giữ kín công việc mà giữa tôi và chị đã bàn bạc cho đến khi nào chị được trả tự do ra về. Chị nhớ rõ như vậy đấy chứ?

Ba

Ngôi nhà của Mai Hoàng Ngọc Phúc nằm cuối quận lý, cách biệt mọi sinh hoạt ồn ào náo nhiệt. Chung quanh nhà có vườn cây ăn trái mát mẻ, rậm rạp và im vắng.

Từ ngày chồng nàng đã hy sinh tại chiến trường Tây nguyên, Ngọc Phúc phải trải qua những ngày tháng hăm hiu và cô quạnh trong ngôi nhà này với bao kỷ niệm của chuỗi thời gian tràn đầy hạnh phúc đã vượt khỏi tầm tay. Nếu nói rằng đây là một cảnh trí thuận lợi cho các cuộc gặp gỡ, hẹn hò, hội họp cho những mưu đồ bất chính nào khác, thì nơi đây đúng là mục tiêu được chăm định để tiềm dụng một cách phi lý mà chủ nhân bị ở trong thế ép buộc phải khuất phục. Ngọc Phúc ước ao

sao có cơ hội để vượt thoát nhưng chưa có cơ may thực hiện.

Chiều nay, Ngọc Phúc phải làm tròn trách nhiệm được giao. Nàng đang tính toán và phải cố sức tạo cơ hội vượt thoát từ trong bốn phận. Ngọc Phúc quét dọn, thu xếp nhà cửa tươm tất, chuẩn bị rượu thịt cùng vài thức ăn khác để đãi khách. Nàng suy tính sẽ phải có những sự việc rồi có thể xảy ra, có thể thích thú lẫn những kinh hoàng lo sợ, hồi hộp. Trong khung cảnh im vắng của phòng khách gọn ghẽ đẹp mắt, ngồi một mình tâm trí nàng đang chơi vui đuổi bắt một định mệnh rủi may cho cuộc đời.

Chợt cửa ngoài xịch mở, một người đàn ông bước vào nhà. Ngọc Phúc đứng dậy mỉm cười gật đầu chào khách:

- Chào đồng chí Ba Lâu, bí thư tỉnh ủy. Tôi đang chờ đồng chí đến. Đồng chí đã đến sớm giờ hẹn đó.

Ba Lâu điềm nhiên đưa mắt quan sát trong nhà:

- Tốt lắm. Vừa đúng 5 giờ. Tôi có lời chúc mừng đồng chí bình yên trong công tác giao phó. Mà này, trong ngoài đồng chí đã cảnh giới xong rồi chứ?

- Anh Ba yên tâm. Anh Ba chỉ đến có một mình hay sao?

- Có đồng chí Mười Chắt, Trưởng ban ám sát nội thành và đồng chí Bảy Thọ Trưởng ban hậu cần còn đang đứng ngoài quan sát, cảnh giới nghe ngóng.

Ngọc Phúc mời mọc:

- Anh Ba ngồi ghế. Tôi đi pha trà mời anh Ba nhé.

Ba Lâu phác tay, cười ruồi nhìn Ngọc Phúc âu yếm:

- Phúc có khỏe không? Mình vắng nhau cũng gần cả tháng đấy nhỉ? Vì vậy, hôm nay ngoài nhu cầu công tác tôi khẩn trương đến sớm hơn để được gặp mặt đồng chí cho bớt.. nhớ! Ba Lâu bật cười hi hi. Đồng chí Phúc có nhớ và hiểu lòng tôi không?

Nghe Ba Lâu tán tỉnh, Ngọc Phúc cảm thấy bực bội:

- Dạ...thưa đồng chí. Nàng ngập ngừng. Đồng chí nói thì tôi nghe vậy, chứ thực tình tôi chưa nghĩ đến chuyện đó.

Vừa lúc thêm hai người đàn ông vào nhà, Ngọc Phúc như thoát nạn trước cặp mắt cú vọ thèm khát của Ba Lâu nhìn chăm chăm vào mình thật ghê sợ. Nàng vui vẻ tiếp tục đón khách:

- Chào anh Mười và anh Bảy. Mời hai anh ngồi. Để tôi lấy nước.

Mười Chắt hả hê cười nhìn Ngọc Phúc:

- Đồng chí bí thư nhảm nháp được chút gì chưa? Lúc nào tôi thấy đồng chí T.43 nhà mình cũng đẹp tuyệt trần quyến rũ, son sắt nồn nà và thật là dễ thương ghê đi. A, cái cũng lạ nhỉ! không biết tại sao tụi lính ngục tên nào có vợ cũng đều đẹp không chê vào đâu được.

Bảy Thọ châm thêm vào:

- Thảo nào đồng chí bí thư tỉnh ủy nhà ta cứ mất ăn mất ngủ, mong cho mau sáng mau tối để khẩn trương đến điểm hẹn mà diện kiến dung nhan người đẹp. Có đúng vậy không hả anh Ba? ngay cả đồng chí Phúc cũng thấy như vậy chứ nhỉ?

- Cảm ơn các đồng chí. Phúc phân trần. Các đồng chí cũng đã biết tôi là đàn bà góa chồng, lại là vợ ngục quân lỗ thời, làm gì có chuyện may mắn như vậy. Xin các đồng chí chớ quan tâm.

Ba Lâu nghiêm nét mặt:

- Tôi yêu cầu các đồng chí hãy nghiêm túc, không khéo rồi phải bị kiểm điểm phê bình. Ấy, chuyện của người ta... chưa có gì đừng xiên xỏ. Ba Lâu cười hề hếch, điệu giọng. Có đúng như vậy không hả đồng chí Phúc?

Ngọc Phúc chưa kịp đáp, thì Mười Chắt dõ giọng:

- Hừ!.. cứ vờ vĩnh. Từ trong ra đến ngoài ai mà không hay biết việc Đảng ta đã lên kế hoạch sắp làm lễ thành hôn cho hai đồng chí vào tháng tới.

Được dịp, Bảy Thọ cười hô hố, trêu chọc:

- Đó, thấy chưa? Chạy đảng trời không khỏi nắng. Đảng bảo thì phải vâng. Tôi xin chúc mừng hôn nhân hai người bách niên giai lão. Đảng chấp nhận và chủ hôn là vinh dự nhất trên thế gian này không gì bằng.

Ngọc Phúc nóng lòng bực bội:

- Tại sao Đảng không hỏi ý kiến tôi mà lại lên kế hoạch kỳ lạ vậy? Tôi nhất định không chấp nhận.

- Hà hà! đồng chí không có quyền thắc mắc, khiếu nại. Đảng muốn là Đảng làm. Đảng đặt đâu phải ngồi đó không được cãi. Đảng là cha mẹ. Đảng là trên hết. Đảng là đỉnh cao trí tuệ, xử lý vạn sự trên cái thế gian này. Đồng chí nghe rõ chứ và phải thông suốt sự việc. Tôi báo cho biết đồng chí mà phản bác là có vấn đề.

- Anh Mười nói, thì tôi hiểu vậy. Nhưng tôi phải có tự do hôn nhân của tôi. Tôi chỉ thắc mắc, tôi không phản bác, Hơn nữa, tôi chưa là đảng viên thì làm sao thành hôn với đồng chí bí thư tỉnh ủy. Và lại, anh Ba Lâu đã có vợ con đùm đê, tuổi tác lại quá chênh lệch

Bảy Thọ lên giọng:

- Đồng chí T.43 lại lệch lạc tư tưởng rồi. Khóa cải tạo tư tưởng, bồi dưỡng chính trị tại C.10 thuộc Khu 5 hồi đầu năm mà đồng chí đã tham dự mà vẫn chưa đả thông tư tưởng, vẫn chưa thấu suốt và tiếp thu đường lối, chủ trương cách mạng Đảng ta. Tôi nói cho đồng chí biết, quy luật của Đảng hết sức rành mạch, sít sao, một con chuột, một con thỏ cũng không thể chui lọt qua được. Nhưng khi thi hành thỉnh thoảng cũng phải vo tròn bóp méo, phải co phải giãn, phải thắt phải ép, miễn làm sao đem lại thành quả tốt cho "sự nghiệp cách mạng" là trên hết. Còn nếu như có thiết thời, bất công, có phải hy sinh chèn ép đó chỉ là chuyện nhỏ không đáng cho Đảng phải quan tâm. Đồng chí phải nắm vững tư tưởng như vậy mới mong tiến bộ. Anh Ba Lâu mình nếu đã có vợ con đùm đê, cho dù tuổi tác có chênh lệch quá cao là chuyện thường tình. Đảng có làm lễ cưới đồng chí cho anh Ba đó chính là chủ trương sáng suốt của Đảng, mà cũng để cho đồng chí có hướng phục vụ tốt đối với sự nghiệp của đồng chí.

Mười Chắt tiếp lời vỗ về:

- Đồng chí Phúc có biết Đảng đang ưu ái và chiều cố đến đồng chí trong các mặt hay sao? Hơn một năm nay, đồng chí đã được Đảng tạo cơ hội cho đồng chí thi hành tốt các công tác do lãnh đạo giao. Thường vụ tỉnh ủy đang đề bạt thưởng công đồng chí. Đứa con trai của đồng chí đã được giao cho cơ sở Đảng nuôi dưỡng dạy dỗ để trở thành "cháu ngoan bác Hồ" tạo cho đồng chí rảnh tay hoạt động công tác. Hiện giờ chúng tôi cũng đã đề nghị để được bảo lãnh và giới thiệu đồng chí gia nhập Đảng trong nay mai. Đồng chí phải khắc cốt ghi tâm công ơn cao dày của Đảng đã ưu ái dành cho đồng chí. Tôi cũng xin nhắc cho đồng chí nhớ là bản thân của đồng chí là thành phần tiểu tư sản bóc lột, lại thuộc gia đình địa chủ ác ôn tại địa phương, hơn nữa lại là vợ của một sĩ quan nguy quân đã từng đánh phá tôi bởi bộ đội cách mạng trên các mặt trận Tây nguyên. Tội ác tày trời của đồng chí Đảng và nhân dân ta để đó, tạm thời chưa xử lý, chờ cho đồng chí biết ăn năn hối cải và tỏ ra giác ngộ trở thành người tốt, lập công chuộc tội, sau đó sẽ xét lại. Đồng chí Phúc nghe rõ chưa?

Bài "thuyết pháp" của hai tên cán cộng càng nghe, Ngọc Phúc càng cảm thấy đỉnh tai nhức óc. Đã hơn năm rồi, Ngọc Phúc bị hăm dọa, ép buộc phải làm việc cho chúng, nếu không thì tính mạng của nàng và của đứa con sẽ bị đe dọa. Ngọc Phúc đã phải trải qua những biến cố cực kỳ nguy hiểm khi phải đối đầu với công việc của chúng giao. Lắm lúc Ngọc Phúc phát điên lên khi nghe chúng thao thao mồm mép về chủ nghĩa Mác Lê, chủ nghĩa xã hội những thứ mà chưa bao giờ nàng nghe và hiểu nổi.

Càng tiếp xúc với chúng, Ngọc Phúc cảm thấy chúng không có tình yêu thương đồng loại, không có

lòng nhân đạo, lại nham hiểm, tráo trở, lừa bịp và thích giải quyết sự việc bằng sắt máu. Nhiều ngày, nhiều tháng, Ngọc Phúc phải sống xa đứa con yêu quý đã là một nỗi khổ tâm ray rứt khôn lường. Bây giờ sắp bị ép buộc lấy một tên cán công vợ con đùm đề, và quá chênh lệch tuổi tác. Nếu cứ lo sợ, cúi đầu chấp nhận thì thà chết đi vẫn hơn. Phải làm gì và làm như thế nào đây? Trong mấy ngày qua, Ngọc Phúc đã nghĩ đến đại úy Tâm, tại sao không thú nhận sự thật để xin giúp đỡ cứu nguy. Bất giác Ngọc Phúc liếc nhìn lên bức ảnh bán thân của chồng treo trên tường. Nàng thầm cầu xin "Anh Phương yêu quý của em, xin anh phù hộ cho mẹ con em thoát vòng tai ách quỷ đỏ." Ngọc Phúc muốn bật khóc cho thân phận hẩm hiu của một góa phụ cô thế đang cảm nhận mọi khó khăn và nguy hiểm khi bước vào ý định. Cho dù muốn hay không muốn, giờ phút này nàng đang phải thực hiện trọn vẹn vai tuồng trình diễn và lòng tự bảo không thối mác, không tranh cãi. Mọi sự nên quy phục nếu không thì e khó sống với bọn chúng.

Bảy Thọ cười hềnh hếch:

- Đồng chí Phúc có ý kiến gì không, sao ngồi im re vậy? Đề nghị đồng chí phát biểu.

Ngọc Phúc nói nhanh cho xong chuyện:

- Tôi cảm ơn các đồng chí. Đảng đã dạy thì tôi phải tuân, dù cho có nhận thiệt thòi cũng không bao giờ than trách.

Mười Chắt cười hí hửng:

- Thấy chưa. Phải như vậy chứ. Tốt lắm. Đồng chí T.43 đã có sự ăn năn giác ngộ cao. Tôi thành thật khen ngợi đồng chí.

Luôn dịp, Ngọc Phúc ỡm ờ hỏi:

- Chừng nào tôi mới được hân hạnh làm lễ tuyên thệ gia nhập Đảng và cử hành hôn lễ với đồng chí bí thư tỉnh ủy đây?

Đang mải mê trong cảm giác rạo rực cho sự ước mơ sắp được sống cận kề với người đẹp mà ngày đêm hấn đã thương thầm trộm nhớ, vừa nghe Ngọc Phúc hỏi, tên bí thư tỉnh ủy Ba Lâu vui như mở cờ trong bụng:

- Mọi việc do Đảng sắp xếp lo liệu vào đầu tháng tới. Hấn cười giòn giã. Đồng chí Phúc, chúng mình sắp thành vợ chồng, đồng chí có vui thích không? Công việc xong xuôi, đồng chí sẽ đảm nhận một công tác đặc biệt phải đi xa nhà một thời gian để thử thách mức độ trung kiên và khả năng chịu đựng của đồng chí.

Dứt lời, hấn nhìn đồng hồ, rồi nghiêm giọng truyền lệnh:

- Bây giờ đã 6 giờ. Tên đại úy nguy sẽ đến đây nhận tiền hối lộ vào lúc 8 giờ. Tôi yêu cầu các đồng chí nghiêm chỉnh, khẩn trương rà soát lần chót kế hoạch công tác đêm nay để nắm phần thắng lợi.

Ba Lâu ngừng nói, bùng tách trà nốc cạn. Hấn nhìn mọi người bằng cặp mắt cú vọ rực lửa, rồi chậm rãi nói:

- Nhân danh Đảng, tôi thành thật khen ngợi đồng chí T.43 mặc dầu công tác chưa hoàn tất, nhưng đồng chí đã tỏ ra xuất sắc, vận dụng các thủ đoạn môi chài khiến địch phải tuân phục theo điều kiện ta đặt ra. Đồng chí T.43 đã bảo quản toàn bộ xe hàng không bị địch tịch thu. Chiến trường Giáp Biên ngày đêm đang trông chờ xe hàng tiếp liệu này để cứu nguy sự chết chóc của bộ đội ta đang ngày gia tăng trong gọng kìm vây hãm của địch. Bằng mọi giá ta phải bảo quản xe hàng tiếp liệu nguyên vẹn, và đêm nay phải ứng phó công việc trong điều kiện thuận lợi. Giải quyết nhanh gọn, an toàn là yếu tố thắng lợi.

Bảy Thọ, Trưởng ban hậu cần phát biểu:

- Hai ngày trước vừa nhận báo cáo của đồng chí T.43 qua hộp thư sống, thường vụ tỉnh ủy và hậu cần đã họp khẩn trương giải quyết công tác. Có hai phương án thực hiện. Một, bắt sống tên đại úy nguy dẫn đến địa điểm cướp lại xe hàng. Điều cần thiết phải bắt sống hấn, chứ không được giết và

cần đến lực lượng cơ sở yểm trợ. Phương án này có thể phải tiêu hao nhân lực nhưng so với mất mát lớn trên chiến trường thì không thấm vào đâu. Hai, giao 5 triệu bạc cho tên đại úy ngụy và chúng ta nhận lại hàng. Nhưng 5 triệu bạc bây giờ đâu dễ dàng có ngay. Kết luận, chúng ta không chần chờ mà phải quyết tâm tranh thủ để nắm phần thắng. Phương án 2 loại bỏ.

Ba Lâu nói:

- Đồng chí T.43 hãy đánh giá thật chính xác sự thực lòng của tên đại úy ngụy khi hắn chấp nhận sự hối lộ.

Giây phút này Ngọc Phúc đã quyết dứt khoát là không nói đúng sự thật, và phải nói những gì có lợi cho ý đồ của mình. Nàng nói nhanh:

- Tôi không biết đánh giá là như thế nào, nhưng tôi nói thật công việc tôi làm. Tên đại úy hết sức mừng rỡ khi tôi gợi ý biểu cho hắn 5 triệu bạc để xin hắn tha cho xe hàng. Hắn bảo số tiền này rất lớn đối với hắn và sẽ giúp hắn sống phong lưu. Hắn dặn dò tôi không được tiết lộ với ai và tự đề ra cách thức dàn xếp công việc cho ổn thỏa hai bên. Tôi liền mời hắn đến nhà tôi nhận tiền đồng thời hứa chiêu đãi hắn những gì mà hắn đòi hỏi. Hắn vô cùng mừng rỡ cảm ơn tôi riu rít và hứa sẽ đến đúng hẹn.

Mười Chết khoác giọng kênh kiệu:

- Hà, cái tên đại úy này ham tiền rồi phải chết. Tôi có thể đánh giá thêm rằng hắn đã bị đồng chí T.43 hốt hết hồn xác trước nhan sắc quyến rũ đẹp mê hồn của đồng chí. Đây là vũ khí lợi hại nhất để diệt địch. Do đó, hắn mới mò đến nhà đồng chí ban đêm vừa để lấy tiền, vừa thỏa mãn thêm khát vọng với người đẹp mà không sợ có ai dòm ngó. Hắn đã cả gan qua mặt thượng cấp của hắn một cái vù. Rồi hắn sẽ tiêu cuộc đời. Hà! hà! Mười Chết trợn mắt, ta sẽ giết nó như giết một con chó què quặt.

Ngọc Phúc ra vẻ nghiêm trọng dò hỏi:

- Bắt sống tên đại úy này không phải dễ dàng đâu nhé. Tại sao đồng chí Trưởng ban ám sát không sử dụng thêm vài cơ sở để hỗ trợ?

Nghe Ngọc Phúc hỏi, Mười Chết cười hô hô:

- Hừ! đồng chí yên tâm. Bao nhiêu năm tinh luyện trong nghề, đã đối đầu biết bao nhiêu địch thủ đáng sợ, Mười Chết này chưa một lần sảy tay, sá chi tên đại úy nhóc con đó. Tôi chỉ cần bóp mũi nó cũng chết tức tức, cần gì phải thêm người để hiệu năng và bảo mật công tác được hiệu quả.

Ngọc Phúc cố bịa thêm công chuyện để cho chúng tin tưởng:

- Lãnh đạo đã chỉ dạy tôi khi đối đầu công việc nếu thấy cần phải biết làm tình để thắng địch và tôi đã ứng dụng rất có hiệu quả. Tên đại úy đã phải mê mết với tôi còn tỏ rõ sự thèm khát nữa, tôi có hứa sẽ cho hắn thỏa mãn, vì vậy mọi chuyện thật vuông tròn êm đẹp. Những gì mà anh Mười vừa phân tích lúc nãy thật là chính xác.

Bảy Thọ chen vào, cười hi hí nhìn Ba Lâu:

- Ày, coi chừng kìa! đồng chí bí thư của mình nổi ghen kìa kìa. Mai một thành vợ chồng anh Ba có thể cho chị Ba tái xuất giang hồ trong những pha ly kỳ như vậy không? Cũng hơi kẹt lắm đó.

Ba Lâu phác tay tỏ dấu không đồng ý:

- Đừng nói bậy. Tôi không ghen. Đảng là trên hết. Cách mạng là trên hết. Nếu cần phải hiến dâng cho Đảng, cho cách mạng cái quý giá nhất của con người thì ta phải vui vẻ và rất vinh hạnh cúi đầu chấp nhận dâng hiến trọn vẹn. Đảng đã dạy chúng ta phải chấp hành nghiêm túc. Đồng chí nghe rõ chưa?

Nghe Ba Lâu bí thư đầu tỉnh nói, Ngọc Phúc suýt bật cười rộ, nhưng may, nàng kịp hãm lại rồi suy nghĩ có phải mình đã nghĩ như những gì hắn đã nói không?

Bây giờ Ba Lâu tuyên bố, giọng đanh thép:

- Thừa lệnh Đảng, tôi ra lệnh các đồng chí có mặt phải thực hiện thắng lợi phương án 1 đã được rà soát lần chót để có nhu cầu tiếp liệu cho chiến trường Giáp Biên đang vô cùng nguy khốn. Đảng sẽ ghi công các đồng chí. Nếu đồng chí nào sơ suất sẽ bị xử lý thích đáng.

Bảy Thọ lên tiếng:

- Giờ này chúng ta đã thấy đói bụng. Đồng chí T.43 có gì tiếp ứng không?

Từng phút trôi qua Ngọc Phúc cảm thấy lo lắng vừa hồi hộp nhất là khi nghe Ba Lâu phát lệnh công tác. Mọi việc sẽ ra sao? Nàng có thể hứng nhận những hiểm nguy cận kề. Tuy trong lòng tràn ngập lo lắng, mà bề ngoài thì Ngọc Phúc cố vui cười phấn đấu để diễn trọn vở bi hài đến lúc hạ màn.

Ngọc Phúc đơn đã trả lời Bảy Thọ:

- Tôi đã dự trữ sẵn đâu đó và sẽ dọn mời các đồng chí.

Ngọc Phúc bày rượu thịt và các món ăn trên bàn. Mười Chát cười khoái trá:

- Ha ha! lại có cả rượu đế và thịt chó nữa. Đồng chí T.43 đã có sáng kiến hay và thật là lão luyện tay nghề. Uống rượu đế mà ăn thịt chó thật là một kế sách hảo hạng để đạt sự thành công trong công tác. Càng uống càng làm công tác hăng phải vậy không các đồng chí?

Cả bọn cười vang. Chúng bắt đầu ăn uống ào ạt táo bạo. Chưa đầy năm phút đã đi hết một lít đế. Ngọc Phúc liên tục rót rượu mời chài từng người. Nàng luôn luôn nở nụ cười thật tươi, liếc mắt đưa tình bằng những lời nói ngọt ngào tình tứ, những cử chỉ khéo gọi và chạm vào da thịt mỗi người khiến chúng cảm thấy thích thú theo hơi men nồng nặc.

- Thịt chó ngon quá mà đế lại hảo hạng. Bảy Thọ luôn mồm khen đáo đế.

Ba Lâu bung ly đế đầy đưa lên cao, trịnh trọng nói:

- Nào, chúng ta cạn hết ly này mừng chiến thắng sắp thành công.

Mười Chát cướp lời:

- Còn nữa, chúc mừng anh Ba chị Ba bách niên giai lão, con đàn cháu đống.

Ngọc Phúc đùa cợt:

- Các đồng chí quên không mừng tôi sắp trở thành đảng viên hay sao?

Cả bọn cười giòn giã:

- Có chứ! hoan nghênh đồng chí T.43 đã tiến bộ thấy rõ.

Ba Lâu đỏ mặt, nói năng sặc sụa:

- Các đồng chí hãy nghe lệnh. Mọi ngõ ngách cửa nẻo trong nhà này chúng ta đã rà soát. Các đồng chí ăn uống phải đề cao cảnh giác. Trước 8 giờ mọi sự phải chấm dứt. Tất cả chúng ta phải ẩn vào phòng ngủ của đồng chí T.43 gài chốt an toàn. Bên ngoài đồng chí T.43 có nhiệm vụ phục vụ tên đại úy nguy cho đến khi nào hắn gục, nếu cần phải làm tình dục, đồng chí phải sẵn sàng hy sinh. Đảng sẽ ghi công đồng chí về sự hy sinh cao cả này. Khi đã nắm chắc phần thắng lợi, đồng chí gõ mạnh vào cửa phòng ngủ ba tiếng, lập tức chúng ta sẽ ào ra tóm cổ và trói kẻ hèn nhanh gọn như trở bàn tay. Tôi nhắc lại, đồng chí T.43 ở bên ngoài có toàn quyền hành động bằng mọi cách để đạt hiệu năng công tác cao. Phải bắt sống hắn, hạn chế tối đa sử dụng vũ khí. Các đồng chí nghe rõ.

Tên Trưởng ban ám sát nội thành Mười Chát cất giọng lè nhè tham gia ý kiến:

- Anh Ba bố trí công tác tốt đấy. Nhưng tôi nghĩ anh Ba và Bảy Thọ cần gì phải nhọc công. Mười Chát này thừa sức xử lý tên đại úy nguy để giao cho anh Ba. Anh Ba cứ mặc ăn uống no say rồi lên giường của đồng chí T.43 đánh một giấc ngon lành. Vừa nói, Mười Chát liếc nhìn Ngọc Phúc cười tình. Đồng chí cho phép anh Ba nằm tạm trên giường của đồng chí chứ?

- Tôi sẵn sàng để anh Ba nằm nghỉ. Ngọc Phúc trả lời.

Bảy Thọ thắc mắc:

- Còn tôi thì nằm ở đâu, không lẽ ngủ ngồi.
- Thì cứ nằm đại chung giường với anh Ba đi. Ở đời muôn sự là của chung cứ việc xài có mất mát hao mòn gì đâu. Mười Chắt vừa gặm khúc xương chó ngòm ngoàm vừa lải nhải.

Lít đế thứ hai đã cạn. Ngọc Phúc tiếp lít đế thứ ba rót mời liên tục. Cả ba tên cán cộng ngà ngà say và miệng chúng thao thao bất tuyệt đủ thứ chuyện trên đời. Mặt mũi chúng đỏ lừ lừ. Mùi rượu thịt xông nồng nặc. Khói thuốc lá ngọt ngạt căn phòng khách nhỏ. Ngọc Phúc nhủ thầm, chúng bây sắp tới số rồi. Ta sẽ giúp anh Tâm thanh toán lũ này để phục hồi quyền sống tự do của con người. Lúc này Ngọc Phúc cảm thấy sức mạnh và nghị lực trong người tăng lên cao và không còn vương vấn nỗi lo âu sợ hãi...!

Vừa đúng 8 giờ tối, ánh trăng mười sáu sáng rõ khắp không gian. Trong nhà, ngoài ngõ im vắng tĩnh mịch. Mấy tên cán cộng đang ẩn trong phòng ngủ của Ngọc Phúc và có lẽ chúng đang mê mê tỉnh tỉnh trong men rượu đế nồng nặc, vì tuyệt nhiên không có một tiếng động nhỏ nào phát ra từ phòng ngủ. Thỉnh thoảng Ngọc Phúc thập thò ở ngưỡng cửa ngó mong ra ngoài. Rồi nàng lững thững đi ra đầu ngõ, vừa lúc đại úy Tâm đang thả bộ từ ngoài đường vào.

- Anh Tâm...Ngọc Phúc gọi khẽ vừa đủ nghe.
- Chào chị Phúc. Chị ra đón tôi đó phải không?
- Vâng, em đang nôn nóng chờ anh Tâm đến. Em lo quá. Anh đến em mừng lắm. Ngọc Phúc nói rất khẽ, giọng run run.

Tâm cười tinh nghịch:

- Chị lo lắng về chuyện gì? Hay là chưa đủ tiền giao cho tôi. Muốn kỳ kèo bớt một thêm hai gì phải không? Nếu vậy thì tôi về.

Ngọc Phúc nói nhanh:

- Không phải vậy đâu anh Tâm. Em van xin anh. Anh giúp và cứu em. Em lo sợ lắm.
- Chuyện gì thế, chị cứ nói. Nếu có thể tôi sẵn sàng bằng mọi cách
- Em xin nói thật. Anh phải tin em. Em bị bọn Việt cộng khủng bố và ép buộc em làm việc cho chúng. Tối hôm nay em xin anh ra tay giải thoát cho em.

Ngọc Phúc ngập ngừng liếc nhìn Tâm trong bộ thường phục không mang vũ khí. Nàng lo lắng:

- Anh Tâm, anh chỉ đến có một mình hay sao?

Tâm cười dã dã:

- Đi nhận tiền hối lộ mà có thêm người nữa thì còn làm ăn gì.

Dứt lời, Tâm đổi giọng nghiêm nghị:

- Tại sao bữa trước chị không khai báo đúng sự thật cho tôi, đến hôm nay chị mới nói? Nhưng mặc dù chị không khai, tôi vẫn biết chị đang hoạt động cho chúng ở trong thế chẳng đáng dừng. Bây giờ tôi nói thật cho chị biết, tối nay tôi đến đây để tóm cổ mấy tên cán cộng đang ở ẩn trong nhà chị, chứ không phải đến đây để nhận tiền hối lộ 5 triệu bạc của chị.

Nghe đại úy Tâm nói Ngọc Phúc quá đỗi sững sờ kinh ngạc:

- Tại sao anh Tâm biết tài quá vậy hả anh? Anh có thể nói cho em hiểu được không?
- Chị lại bắt tôi phải khai sự thật. Được rồi, sau này tôi sẽ khai. Bây giờ chúng ta bận phải giải quyết vấn đề. Chị nói vấn đề công việc cho tôi biết thêm.

Ngọc Phúc kể rõ công việc rồi kết luận:

- Anh Tâm, em đang sống dở, chết dở. Con của em đã bị chúng bắt giao cho cơ sở nuôi dưỡng để

trở thành những tên Việt cộng tương lai, phần em đang bị ép buộc phải lấy tên bí thư tỉnh ủy vợ con đùm đê chênh lệch tuổi tác. Mất chồng, mất con mất cả tương lai cuộc đời như anh đã nhìn thấy đó. Anh Tâm, anh giúp em. Anh giải thoát cho em. Em đang tin tưởng và trông đợi ở anh. Em tin tưởng vào chế độ mà chồng em đã hy sinh.

- Tôi hứa giúp chị bằng mọi cách trong quyền lực của tôi được phép. Bây giờ chúng ta có thể vô nhà để lôi cổ mấy tên Việt cộng ra.. Chị cứ vẫn tiếp tục trình diễn vở tuồng cho đến khi kết thúc nhé.

Ngọc Phúc vẫn bản khoăn:

- Khoan đã. Anh Tâm cho em hỏi. Anh chỉ đến có một mình hay sao? Anh lại không mang vũ khí. Bọn chúng có súng ngắn và lựu đạn. Cho dù có em tiếp tay liệu chúng ta có triệt hạ chúng được không? Tại sao anh nói anh đi bắt Việt cộng mà như đi dạo mát vậy hả anh Tâm?

- Chị Phúc yên tâm. Bình thường và lúc nào tôi cũng vẫn như thế này. Các bạn của tôi đang có mặt trong khu nhà của chị và đã đến đây vào hồi 4 giờ chiều. Mọi sự đi đứng và sinh hoạt của bọn chúng, chúng tôi đã nắm rõ ràng hết rồi. Tiến hành công việc chỉ còn là thời gian. Chị hiểu và đừng lo sợ.

Hai người tiến bước vào nhà. Những lo âu lại xâm chiếm tâm hồn Ngọc Phúc theo từng bước chân đi. Nàng nhìn Tâm trong dáng vẻ oai hùng tráng kiện với niềm tin vào sự che chở như trước đây chồng nàng đã từng che chở bảo bọc cuộc đời hạnh phúc của nàng. Ngọc Phúc cảm mến thâm kính phục Tâm và Phương, kính phục tất cả những chàng trai hào hùng của đất nước đang mệt mỏi cho cuộc chiến dai dẳng trong cùng màu da, dòng máu.

Ngọc Phúc hướng dẫn Tâm đến phòng khách và mời ngồi. Mùi rượu thịt và thuốc lá vẫn còn ngọt ngào, nồng nặc. Nàng chỉ tay về phía phòng ngủ ra dấu bọn chúng đang ẩn bên trong. Tâm gật gù gật đầu, nét mặt cương quyết. Tâm không ngồi, lại đi đi lại lại quan sát mọi nơi trong nhà, rồi đi ra phía cửa sau mở cửa nhìn ra bên ngoài.

Ngọc Phúc quán quít bên Tâm không rời một bước. Nàng đang cần sự che chở bảo vệ. Nàng thầm nghĩ rồi sẽ có cảnh bắn giết, đổ máu, chết chóc tại đây. Nàng rung mình ớn lạnh. Càng nhìn về phía phòng ngủ nàng càng cảm thấy ghê sợ toát mồ hôi. Ngọc Phúc cố lắng nghe động tĩnh bên trong, nhưng tuyệt nhiên. Không biết chúng đang làm gì, đang suy nghĩ gì vào lúc này.

Tâm trở lại phòng khách. Ngọc Phúc rót hai ly trà mời Tâm. Trên bàn đã dọn sẵn mấy đĩa thức ăn lại có cả hai chai rượu còn đầy. Một hình thức dàn cảnh. Tâm nói rất nhỏ trấn an Ngọc Phúc:

- Chị sợ lắm phải không? Hãy bình tĩnh. Có chúng tôi ở đây không còn gì phải lo sợ.

Ngọc Phúc gật đầu. Hai người thì thầm to nhỏ một vài chuyện chỉ vừa đủ nghe. Thình thoảng lại lớn tiếng cười vang kèm những câu nói lớn tiếng xen lẫn tiếng bát đĩa chạm lách tách.

Đã quá 9 giờ. Chiều theo ý Ngọc Phúc, Tâm phải đợi, rồi đóng kịch, canh chừng, theo dõi, khiến thời gian đi qua thật lãng phí. Mục tiêu cần thanh toán nhanh, gọn, để kịp khai thác tin tức, tóm bắt đồng bọn, phá vỡ cơ sở, nếu chậm trễ sẽ bị động, chúng đào tẩu, phân tán thì thật uổng phí.

Tâm thở hồng hộc, nói lè nhè, lải nhải một hai câu bông đùa giả như người đang say bí tỉ. Đoạn Tâm nhanh chân bước ra hướng cửa sau làm ám hiệu cho các bạn tiến gần vào ngôi nhà. Vừa lúc đó Ngọc Phúc đã đứng trước cửa phòng ngủ. Tâm cũng đứng sát mé cửa bên ngoài chờ đợi.

Ngọc Phúc rung mình, ớn lạnh sau gáy. Sự sợ hãi hằn sâu trên gương mặt khả ái. Nàng nín thở hồi hộp gõ mạnh vào cửa phòng ngủ, giọng run run:

- Các đồng chí ơi...hắn đã say gục trên bàn, các đồng chí hãy mau ra giải quyết.

Dứt lời, Ngọc Phúc vội thối lui ra phòng khách. Tâm nhìn chăm chăm vào cánh cửa chờ đợi nó đi động. Tất cả đang sẵn sàng. Gần một phút, cửa phòng ngủ mới bật mở ra. Mười Chát ung dung bước ra, tay cầm súng ngắn, tay cầm dây thừng, về mặt vênh váo.

Ngay lúc đó Tâm lẹ làng xoay người tống mạnh một cú đá bọc hậu lướt qua tay cầm súng, đưa mũi giày vào thẳng mặt Mười Chất một tiếng "bốp". Khẩu súng của hắn văng ra xa, hắn ôm mặt la bài hãi. Tâm tiếp tục bồi thêm một cú đá thứ hai, Mười Chất sụm người thở dốc. Tâm vội sấn đến khóa mạnh hai tay hắn quật sau lưng và chiếc còng số 8 nằm gọn vào hai cổ tay hắn. Chỉ chưa đầy một phút Tâm đã triệt hạ ngay tên Trưởng ban Âm sát nội thành hung hăng khát máu ra khỏi vòng chiến. Trong lúc này, thượng sĩ Ân và hai đồng đội xuất hiện đúng lúc tên Bảy Thọ từ trong phòng ngủ lao mạnh ra. Thượng sĩ Ân phóng tới đá mạnh vào tay cầm súng của Bảy Thọ, một tiếng súng nổ vang lên, đồng thời thượng sĩ Ân tống ngược cú đấm vào quai hàm, Bảy Thọ thét lên một tiếng rên rỉ, máu trong miệng hắn túa ra, nằm dài. Chiếc còng số 8 quật ngược hai tay hắn ra sau lưng. Hai đồng đội liền xốc mạnh tay Bảy Thọ và Mười Chất nhanh nhẹn lôi chúng ra vườn sau nhà giao cho Ban thẩm vấn chính trị khai thác gấp tin tức để kịp thời ứng dụng theo nhu cầu công tác mà Tâm đã hội ý trước.

Một phút rồi năm phút trôi qua, Ba Lâu vẫn chưa xuất đầu lộ diện. Ngọc Phúc đang thờ thẩn, hồn phi phách tán, run lập cập, ẩn mình sau tủ khi nghe tiếng súng nổ chát chúa vừa rồi. Lúc này vừa hơi im vắng nằng lờ dò bước ra và thập thò đến gần cửa phòng ngủ. Tâm và thượng sĩ Ân vẫn đang bám sát hai bên mé cửa phòng ngủ trong tư thế sẵn sàng. Thời gian trôi qua, Ba Lâu ngoan cố không chịu ra đầu hàng. Tâm nói lớn:

- Ba Lâu, chúng tôi để anh tự do ra quy hàng, bằng không sẽ không an toàn tánh mạng.

Thượng sĩ Ân nóng ruột:

- Đại úy, hãy để tôi vào lôi cổ hắn ra.

Tâm phác tay chặn lại, tiếp tục kêu gọi:

- Ba Lâu, anh không thể chống cự với chúng tôi. Anh nên ra quy hàng lập công chuộc tội.

Vừa dứt, Tâm nghe một tiếng động khê phía sau bàn phần của Ngọc Phúc trong phòng ngủ được kê sát tủ áo. Tâm phản khởi về sự phát hiện chỗ ẩn của tên bí thư lý lợm.

Không chần chờ, Tâm ra hiệu cho thượng sĩ Ân ở nguyên tại chỗ, rồi chàng khom người vút nhẹ về phía tủ áo. Tâm nép sát vào tủ, lần rà ra sau hé mắt nhìn. Tâm thấy rõ Ba Lâu đang ngồi chồm hồm trong dáng vẻ co ro sợ sệt. Mặt hắn hướng ra phía ngoài và quay lưng lại phía Tâm. Tay hắn cầm súng chĩa về phía trước, tay kia đang cầm quả lựu đạn. Tâm thầm nghĩ có sự nguy hiểm đây. Nguy hiểm không phải vì hắn mà là quả lựu đạn kia. Tâm để ý thỉnh thoảng thấy hắn rướn cổ lên nhìn ra phía ngoài cửa rồi lại thụt xuống. Tâm nhìn lại địa thế để liệu cách. Tuy lối đi có hẹp giữa tủ quần áo với bàn phần và bên kia là bức bình phong chắn ngang, nhưng vẫn có thể sử dụng được. Chờ khi Ba Lâu rướn cổ lên nhìn ra ngoài, Tâm phóng nhanh tới đập mạnh vào lưng cho hắn té nằm sấp, liền lúc dùng chân động mạnh vào gáy đè cổ hắn xuống, đồng thời bẻ quật tay hắn ra sau lưng, tước nhanh quả lựu đạn. Bị đột kích bất ngờ, Ba Lâu không chủ động được nhưng tay cầm súng hắn bốp cò lia lịa. Nhiều phát súng nổ hướng ra phía cửa. Tâm bực tức đập mạnh vào cánh tay hắn, những khớp xương nghe răng rắc, khẩu súng văng ra. Chiếc còng số 8 đã trói ngược hai tay hắn ra sau lưng. Bây giờ Ba Lâu không thể ngồi dậy nổi. Cổ hắn bị đờ cứng không xoay qua trở lại được, mặt nhiều vết bầm với hai cánh tay bị còng sau lưng. Hắn nằm im, rên rỉ, khóc lóc van xin tha tội chết.

Có tiếng rên la bên ngoài phòng. Thượng sĩ Ân cho biết Ngọc Phúc đã bị thương vì mấy phát súng nổ vừa rồi. Tâm bồi hồi lo lắng. Chàng gấp rút bảo thượng sĩ Ân và các bạn đồng đội lục soát căn phòng rồi cùng Ban thẩm vấn chính trị đưa ba tên cán cộng về trụ sở tiếp tục khai thác.

Đã hơn 2 giờ sáng, công việc thẩm vấn ba tên cán cộng đạt rất nhiều khả quan. Vì vậy, ngay trong đêm Tâm đã khẩn cấp điều động cuộc hành quân vây bắt thêm đồng bọn và cơ sở. Công việc bề bộn, nhưng Tâm cố gắng sắp xếp đến bệnh viện thăm Ngọc Phúc đồng thời nhanh chóng giải quyết sự việc của nàng. Trong buổi tối, Tâm không thể để đơn vị di chuyển về trụ sở mà phải vắng mặt mình, vì đường đi phải qua những khoảng rừng hoang và đồng ruộng, đề phòng địch phục kích giải cứu đồng bọn.

Tâm đã cắt cử người chăm sóc và đưa Ngọc Phúc đến bệnh viện chữa trị vết thương. Tội nghiệp

cho nàng một viên đạn xuyên qua vai phải do tên Ba Lâu nổ súng loạn xạ trong lúc kinh hoàng. Vết thương làm đau đớn máu ra nhiều, Phúc rên rỉ, mệt mỏi, ngất xỉu. Thật đáng thương người đàn bà bất hạnh. Cuộc chiến dai dẳng, tàn bạo, khốc liệt, phi lý cho một chủng tộc đang bị dọa dẫm theo nhân quả. Ngọc Phúc đã bị tước đoạt một cách trắng trợn và bị ổi cái hạnh phúc bé nhỏ của mình. Cái hạnh phúc mà Thượng Đế đã ban phát cho con người được quyền sống và được quyền hưởng khi còn ở thế gian. Những chớp bu quyền lực đã mạnh tâm phạm thượng chà đạp thiện ý của Đấng Tạo Hóa.

Vừa đến bệnh viện người nữ nhân viên của Tâm cho biết Ngọc Phúc bị hôn mê từ lúc đến đây và vừa mới tỉnh lại. Ngọc Phúc đang mong muốn được gặp đại úy. Nàng đang bị ám ảnh lo sợ Việt cộng trả thù.

Lúc gặp được Tâm, Ngọc Phúc đã than trách thân phận mình:

- Đòi em bất hạnh vô cùng, như anh thấy đó. Con người đã cướp của em nguồn vui và hạnh phúc bé nhỏ nhất của em. Em không còn gì nữa. Em biết phải làm gì và làm như thế nào đây? Giặc Cộng sẽ trả thù em khi chúng biết em tiếp tay với anh. Chưa hết, em còn lo sợ cảnh tù tội trước mắt với chiếc xe hàng và tiếp tay hoạt động cho địch.

Nghe Ngọc Phúc nói, Tâm khoát tay bảo:

- Tôi nghĩ, ngày hôm nay chị phải vui. Chị đã được giải thoát ra khỏi gông xiềng bạo lực. Còn nữa, tôi thật tình khen chị đã gom được mấy tên đầu sỏ Việt cộng và giúp chúng tôi triệt hạ chúng. Chị đã giao nộp chính quyền toàn bộ xe hàng tiếp tế. Chị đã thể hiện hành động yêu nước. Riêng cá nhân chị là vợ của cô thiếu tá Trần Viễn Phương, Tiểu đoàn trưởng Biệt Động đã vị quốc vong thân. Chị ở thế đã bị địch hăm dọa ép buộc làm cho chúng. Tôi sẽ phúc trình lên thượng cấp những kết quả đạt được mà chị đã có sự đóng góp to lớn. Chị sẽ phải được sống tự do, yên vui và còn cần có sự giúp đỡ của chính quyền.

Tâm nhìn Ngọc Phúc trong nét mặt thoáng hiện nét vui tươi, tiếp lời:

- Tôi bỏ ý định lập hồ sơ hồi chánh cho chị vì như vậy sẽ không tốt cho lý lịch của chị và ảnh hưởng cho cháu bé sau này. Tôi hy vọng cháu sẽ được vào Trường Thiếu Sinh Quân nay mai. Tôi lại quên báo cho chị là ngày mai tôi sẽ điều động anh em dẫn tên Bảy Thọ đến cái gọi là "Cơ sở nuôi dưỡng thiếu nhi tiến bộ" của chúng để phá vỡ cơ sở này và đưa cháu về đây cho chị. Như vậy, hôm nay là ngày vui của chị, chị Phúc có vui mừng không?

Ngọc Phúc gật gật đầu, gương mặt rạng rỡ, và ra dấu nhờ Tâm đỡ nàng ngồi dậy. Ngọc Phúc nắm chặt bàn tay của Tâm và nghẹn ngào lời nói trong niềm vui mới:

- Em thật hết sức xúc động trước sự ưu ái che chở và giúp đỡ em, anh Tâm! Em cảm ơn anh Tâm. Kiểu này, em phải về Saigon sống đùm bọc với bà chị, chứ ở đây nguy hiểm cho em quá.

- Chị nên thu xếp càng sớm càng tốt. Tôi sẽ giới thiệu chị với các bạn của tôi. Có cần gì chị sẽ nhờ họ giúp một tay.

Tiếng nói của Ngọc Phúc dứt quãng trong niềm cảm xúc:

- Anh...Tâm...Ngọc Phúc im lặng cúi mặt như che giấu giọt nước mắt lăn trên má. Nàng nói tiếp trong hơi thở, em thú thật, em không thể dối lòng em được...anh Tâm...em...đã...

Tâm vội rút tay ra khỏi hai bàn tay mềm mại của Ngọc Phúc, nhìn đồng hồ, đã 4 giờ sáng. Tâm nói nhanh:

- Tôi chúc chị sớm hồi phục sức khỏe và đủ nghị lực phấn đấu cho cuộc sống trong những ngày sắp tới. Phần tôi, tôi rất vui khi có thêm được người bạn mà tôi vừa quen biết và rất quý mến. Chị an tâm nằm nghỉ. Tôi về nhé!

- Anh Tâm, anh khoan đi đã. Anh cho em hỏi anh. Anh có nhớ lời anh hứa với em không, anh Tâm? Tại sao anh biết rõ mấy tên Việt cộng ở trong nhà em mà anh đến tóm cổ chúng vậy hả anh Tâm?

Tâm cười:

- Chuyện nghề nghiệp chị có thắc mắc thì tôi xin vấn tất. Tôi dựa vào lời khai của tên tài xế xe hàng hẳn cũng là một tên kinh tài của địch, dựa vào tin tức của tình báo viên xâm nhập báo cáo, vào mạng lưới tình báo nhân dân, vào kế hoạch phân ô, dựa vào tin tức của các cơ quan bạn, của tài liệu lưu trữ và nhất là vào sự cảm ứng giác quan của tôi. Khi nào chị vào nghề tôi sẽ hướng dẫn chị, được không? Bây giờ thì như chị đã thường tự than "Không biết tôi phải làm gì và làm như thế nào đây?" Câu giải đáp như chúng ta vừa nói chuyện. Chúc chị an lành và may mắn.

Nửa tháng sau, Ngọc Phúc thu xếp xong công việc, về Saigon. Tại phi trường trước khi bước lên máy bay, Ngọc Phúc vẫn còn ân cần dặn dò:

- Anh Tâm, nghe em nói. Anh phải cố gắng giữ gìn sức khỏe nhé. Công việc làm của anh có rất nhiều nguy hiểm anh phải luôn luôn nghe em, cẩn thận nhiều hơn. Giặc Cộng đang để ý theo dõi sát hại anh, anh phải cảnh giác đề phòng. Càng ở bên anh, càng hiểu anh, em càng mến phục anh vô ngần. Về đến nơi là em viết thư cho anh ngay. Anh nhớ là phải trả lời thư của em nhé, anh Tâm. Khi nào có dịp về Saigon anh phải đến thăm em nghe không?

- Xin tuân chỉ các lệnh truyền. Tâm nói và cười vui vẻ hồn nhiên. Tôi chúc chị Phúc vui tươi yêu đời và thượng lộ bình an. Tạm biệt.

Đúng theo lời Ngọc Phúc, một tuần lễ sau Tâm nhận được thư và cứ cách hai ba tuần lại có thư đến. Trong thư Ngọc Phúc đã tỏ lộ tình yêu. Có lần Ngọc Phúc đã viết trong thư "Cho dù xa cách muôn trùng, cho dù thời gian vắng nhau theo từng năm tháng nhớ mong, dù anh chưa đáp ứng, em vẫn chờ anh một ngày..nào đó và em sẽ được toại nguyện..."

Tuy nhiên, Tâm vẫn chưa một lần viết, chưa một lần ghé thăm. Tâm nghĩ, viết thì biết viết điều gì đây? Công việc bẽ bộn. Ngày đêm tiếp nối công tác, mệt mỏi nhưng rất lý thú hấp dẫn trong lý tưởng phục vụ. Sự giúp đỡ Ngọc Phúc hoặc giúp đỡ những người khác trong việc làm là một sự bình thường hằng ngày, không ân huệ, không quà cáp biểu xén, không đặc biệt hoặc ưu tiên. Người dân được yên vui trong đời sống thì ta cảm thấy yên vui.

Cuối năm ấy, Tâm quyết định thay đổi địa bàn làm việc. Chàng xin chuyển về vùng đồng bằng sông Cửu Long để có một sinh khí mới trong việc làm và cuộc sống. Từ đó, việc liên lạc thư của Ngọc Phúc đứt hẳn và chuyện về Mai Hoàng Ngọc Phúc dần quên lãng như một bóng mờ mất hút trong vùng tối đen thăm...

Bốn

Xe ra khỏi bãi đậu hướng về đại lộ chính thành phố. Đèn hai bên sáng rực rỡ. Phố xá trùng điệp trải dài mùt mắt. Xe cộ đầy ắp mặt đường.

- Anh Tâm ạ, từ nay em không tiếp tục hát lại bản nhạc mà em vừa hát ở hội trường lúc nãy. Anh Tâm biết tại sao không? Bây giờ đã có anh về đây rồi. Em vui lắm, anh Tâm. Gần ba mươi năm, mùa Xuân nào em cũng vẫn hát bản nhạc ấy để gợi nhớ một kỷ niệm khó quên. Một lần nữa, em cảm ơn ông Trời đã thương em và ban phúc cho em.

Không nghe Tâm nói gì, Ngọc Phúc gọi khẽ:

- Anh Tâm, anh có nghe em nói gì không? Anh đang suy nghĩ gì thế? Anh biết không, em yêu thích bản nhạc này sau mấy năm về sông ở Saigon. Anh Tâm, anh cho em hỏi tại sao hồi đó anh không trả lời thư cho em? Em trông đợi thư anh muốn chết đi được. Chờ đợi héo mòn rồi không biết ra sao, một lần em đi thăm anh thì họ bảo anh đã xin chuyển đi nơi khác. Vậy mà anh cũng không tin cho em biết. Em buồn và ghét anh hết sức.

- Tôi thành thật xin lỗi chị Phúc. Chị có thể thông cảm cho tôi. Công việc quá bẽ bộn, có dự tính viết, rồi chần chờ, rìet rồi đâm ra lười quên biến đi mất.

Ngọc Phúc hờn dỗi:

- Anh trả lời cho em như vậy nghe được sao anh Tâm? Em ghét anh thậm tệ. Có gì, em đề nghị anh

phải thành thật khai báo, em mới có thể miễn chức.

Nghe Ngọc Phúc tra vấn, Tâm nói hứng thú:

- Đúng vậy. Chuyện mình thì quáng, chuyện người thì sáng. Bây giờ tôi là can phạm đang bị thẩm cung đây. Chị vẫn còn nhớ rõ đấy chứ? Có lần tôi khuyên chị hãy thành thật khai báo sự thật để được miễn giảm, để được hưởng trường hợp giảm khinh, để được giúp đỡ, vậy mà chị cứ quanh co đi ra ngoài sự thật, còn dùng mỹ nhân kế, và tiền bạc hối lộ. Vậy mà ai thắng ai?

- Phần thắng nghiêng về các anh. Mỗi lần nhớ hoặc nhắc đến chuyện xưa là em vẫn còn ớn lạnh nổi da gà cho một đại họa tiêu diệt sự sống con người. Em ghê tởm hết sức. Sự thành khẩn khai báo của em ngày ấy chỉ là một sự lừa dối giả tạo để chạy tội. Mà em làm gì có tội hả anh? Giọng nói của Ngọc Phúc trầm hẳn xuống. Chuyện ngày trước hãy quên đi anh. Chúng ta đã được gặp lại, em nghĩ đó là một sự tái sinh cuối đời mình đó anh Tâm. Hôm nay là ngày vui nhất của em.

- Tôi không ngờ lại được gặp chị trong hoàn cảnh này. Nếu không tính di chuyển thì không bao giờ gặp. May mắn về định cư ở đây tôi có thêm được người bạn thật dễ thương. Tôi hy vọng nhà tôi sẽ vui vẻ đón nhận chị là người bạn mà nàng đã tỏ ra quý mến, vì đôi lần tôi đã kể về chị cho nhà tôi nghe.

Ngọc Phúc sững sờ:

- Anh đã lập gia đình rồi hả anh Tâm? Vậy mà trước kia anh bảo là chỉ thích sống độc thân, có gia đình lắm sự phiền phức bận rộn. Em xin chúc mừng anh chị.

Tâm giải bày:

- Đến Mỹ vài năm tôi mới gặp nhà tôi vậy mà đến nay chúng tôi vẫn chưa có cháu nào. Lớn tuổi rồi lông bông mãi sao được chị Phúc. Dự tính lo xong chỗ ở là tôi sẽ đưa nhà tôi xuống.

Ngọc Phúc quẹo xe vào khu phố buôn bán của người Việt Nam, nàng bảo:

- Anh vào đây ăn phở với em. Hiệu phở này ngon nhất ở đây. Sau đó em mời anh về nhà em cho biết. Chỗ ăn, chỗ ở mọi thứ sau này của anh chị em sẽ lo đầy đủ, anh đừng ngại.

Khi Ngọc Phúc đưa Tâm về đến nhà, nàng đứng trước nhà nói với Tâm:

- Năm bảy mươi lăm em qua đây, sau ba năm em mua ngôi nhà này, rồi vài năm sau em mua tiếp ngôi nhà trước mặt đối diện đây. Vừa nói, Ngọc Phúc vừa đưa tay chỉ. Em sẽ dành cho anh chị ngôi nhà đó. Người mướn vừa dọn ra tháng trước. Em đang để bằng cho thuê. Em hiện còn hai ngôi nhà cho thuê nữa. Em nhắc lại, anh an tâm, bàn ghế tủ giường mọi thứ em sẽ lo đầy đủ cho anh chị. Anh cảm thấy bằng lòng không hả anh Tâm?

Dứt lời, Ngọc Phúc nhìn Tâm trong ánh mắt triu mến:

- Anh Tâm, anh nghĩ sao? Anh có nghe em nói gì không? Anh có bằng lòng đề nghị em vừa nói đó không? Ngọc Phúc cười thật tươi. Em cấm anh không được quyền nói từ chối với em nhé.

Tâm vồn vã:

- Nhất định là phải chấp thuận với sự cảm mến và thành thật biết ơn của vợ chồng chúng tôi. Nhưng dù sao cũng phải có ý kiến của nhà tôi nữa.

- Em không muốn nghe anh nói như thế. Ngọc Phúc tỏ ý hờn dỗi. Anh không đủ cương quyết để quyết định công việc hay sao mà còn phải chờ vào ý kiến của bà xã?! Nhưng mà không sao, nếu có gì không vừa ý em sẽ có cách làm cho chị vui lòng.

Ngọc Phúc mở khóa cửa, mời Tâm vào nhà. Nàng mời Tâm ngồi và nói:

- Nhà em đó, anh Tâm. Từ lúc tạm biệt anh tại vùng đất nhiều chiến tranh thù hận, qua bao năm tháng đường dài cô đơn mòn mỏi chờ tin anh, anh có biết không, anh Tâm, em vẫn giam cuộc đời mình trong bốn bức tường như vậy đó anh Tâm, lòng ước mơ trong cuộc đời vào một ngày nào đó sẽ được gặp lại anh. Thật rất giản dị và thật đơn sơ. Vậy mà cũng đã gần ba mươi năm rồi, tuổi đời

chúng ta chồng chất mà mộng thì vẫn triển miên theo từng năm từng tháng. Anh Tâm, có phải chúng mình đã già rồi phải không anh? Tuổi già thì không còn gì để mơ ước. Em tự cảm thấy như vậy.

Tâm gật đầu:

- Về phần tôi thì đúng như chị nói. Tôi đã quá ngu ngốc tri thiên mệnh và gần kề lục thập tùng tâm vừa tròn đời người. Vậy mà chưa làm nên chuyện gì, lại phải trôi nổi cuộc sống tạm bợ xứ người. Đất nước rách nát tang thương trong xích xiềng Cộng sản, hận vong quốc còn đè nặng hai vai. Bây giờ già rồi, thử hỏi còn đủ sức trở lại quê hương làm những việc hữu ích. Riêng chị Phúc, tôi nhận thấy vẫn chưa hẳn là già, khó ai đoán biết tuổi tác, mái tóc vẫn đen mượt mà, óng ả. Chị vẫn xinh đẹp, vẫn tươi trẻ như ngày xưa, lại còn có phần trội hơn trong nét đài các, chững chạc và phong lưu.

- Em cảm ơn anh đã quá khen. Dù sao, chúng ta vẫn còn cơ hội góp tay. Em nghĩ vậy. Và em hy vọng. Chúng ta phải đặt niềm tin và hy vọng. Anh biết không, hơn một phần tư thế kỷ sống dung thân nơi xứ người, em vẫn chưa hề một lần về thăm quê hương. Không phải em chối bỏ đâu nhé. Về mà làm gì? Về đem đô la vô béo Việt Cộng hay sao để chúng ngất ngưỡng đưa đất nước xuống tận cùng sự lầm than đói khổ?! Em hết sức ghê tởm cho những vị lúc còn ở trong nước bị giặc Cộng cầm tù đầy dọa đến thân tàn ma dại, nhưng trong lòng họ ngùn ngụt khí thế đấu tranh, lòng căm phẫn, uất hận dâng cao, thề quyết không đội trời chung với giặc, nhưng khi đã ra được nước ngoài, được vài năm ăn nên làm ra, rùng rình đô la đầy túi thì quên hết, đâm đầu thậm thụt về thăm quê hương năm lần bảy lượt để chỉ mục đích được hưởng thụ bao lạc thú trên đời giữa cuộc sống lầm than cơ cực của người dân. Họ còn ve vãn kẻ thù hùn hạp làm ăn chung rồi cuộc rồi bị lật lừa, tráo trở mất cả chì lẫn chài. Còn nữa, chưa hết đâu anh Tâm. Em cũng vẫn thường thấy có những kẻ mặt mày sáng láng, bánh bao, đường đường một đấng tu mi nam tử hán cũng đã một thời oanh liệt oanh, giờ qua đây, thỉnh thoảng lại tùm năm, tùm ba khuê môi múa mỗ, bô bô đầu lảo đảo bằng những đao to búa lớn nghe thật khủng khiếp, coi thiên hạ như cỏ rác, coi trời đất bằng vung, chửi bới Việt cộng không còn chỗ chê, lại còn đòi vác súng về quê hương giết sạch lũ tội đồ Việt cộng hà cơ gì lại dâng đất cát biển của tổ tiên để lại mà đem triều cống cho quan thầy Trung Cộng. Đánh võ mồm thì hăng say không ai chịu nổi, nhưng khi mời họp, mời tham gia sinh hoạt cộng đồng, tham dự biểu tình, thấp nền cầu nguyện, tham gia chữ ký...thì lại co đầu rút cổ như con ốc sên, trốn chui trốn nhủi như con bọ hung, lảng tránh thật xa sợ bị vạ lây, sợ Việt cộng nằm vùng chụp hình thu băng, sợ ám sát bắt cóc chết bất đắc kỳ tử không còn được hưởng thụ những lạc thú, nhục dục trên đời, sợ bị làm khó dễ khi về thăm quê hương, sợ và sợ đủ mọi thứ sợ trên cõi thế gian hắc ám tội tệ này. Em đã gặp nhiều, đã tiếp xúc nhiều, và đã từng thấy, em nói lại như vậy có quá đáng lắm không anh Tâm?

- Không có gì quá lắm đâu chị Phúc. Sự thật hiển nhiên như vậy. Đây chỉ là một thiểu số nhỏ nhoi trong cộng đồng người Việt tỵ nạn ở hải ngoại ở đâu cũng thấy có như chị nói. Họ là những kẻ hèn nhát, vô liêm sỉ và không biết tự trọng. Ngày trước đi làm, họ chỉ biết làm sao đồng tiền lương hằng tháng cho thật nhiều, ra tay vợ vét hối lộ, tham nhũng, rình mò ăn cắp của công, xoay xở trốn quân dịch, dùng quyền lực chèn ép, áp bức người khác thỏa mãn lợi nhuận cá nhân. Chuyện hưng suy của quốc gia dân tộc là chuyện ngoài lề. Khi bị Cộng sản cầm tù, họ là những ăng ten, điều đóm cò mồi cho bọn cai ngục hãm hại bao nhiêu người đồng cảnh ngộ. Thật là ghê tởm, đáng phi nhổ và không đáng phải nhắc đến những con chó ghê ấy.

Dứt lời, Tâm vươn vai, thở dài:

- Giờ đã khuya, tôi xin phép về nhé chị Phúc. Hôm nào có dịp, chúng ta sẽ nói chuyện thêm.

Ngọc Phúc nheo mắt nhìn Tâm, khản khoản:

- Khoan đã anh Tâm, làm gì anh đòi vội về thế? Có ở lại đây thêm chút nữa với em được không? Em nói cho anh biết khi nào em chở anh đến bãi đậu xe để anh lấy xe, lúc ấy anh mới được quyền ra về. Anh hãy cho phép em cái quyền ấy nhé. Ngọc Phúc nở nụ cười thật duyên dáng. Em không dùng mỹ nhân kế, dùng tiền hối lộ mua chuộc anh như ngày xưa mà bọn chúng ép buộc em phải thực hiện. Anh Tâm, anh là ân nhân của gia đình em. Anh đã tái tạo cuộc đời mẹ con em, nếu không thì em đã phải tàn tạ theo tên bí thư tỉnh ủy vợ con đùm đẽ, chênh lệch tuổi tác ngày nọ, và còn con

em nữa cũng đã thành những tên Việt cộng hiếu chiến, khát máu, hại dân hại nước. Nhờ anh, hiện cháu đã trở thành bác sĩ giải phẫu và đang làm việc ở Houston. Vài tháng cháu về thăm em một lần, và hằng tuần mẹ con em vẫn thường gọi cho nhau. Đó là niềm vui và nguồn hạnh phúc duy nhất của em. Anh Tâm ạ...

Ngọc Phúc bỏ lửng câu nói, nàng như đang bị cảm xúc, nét mặt tê dại. Tâm cảm thấy thương xót cho người bạn, chàng bảo:

- Đó là bổn phận của tôi lúc ấy mà tôi phải làm, chẳng có gì chị phải quan tâm. Hôm nay tôi chúc mừng gia đình chị được hạnh phúc toàn vẹn. Cho tôi gởi lời thăm cháu.

Ngọc Phúc không chú ý lời nói của Tâm, vẫn tiếp tục tâm sự:

- Em đã có mặt trong ngôi nhà này qua 25 năm kể từ lúc mua. Nhưng nhà luôn luôn vắng vẻ, vì nghề nghiệp em phải đi suốt ngày và tiếp xúc với biết bao nhiêu người đủ mọi sắc dân. Từ trong đó, em đã cố gắng tìm kiếm hình ảnh của Phương, hình ảnh của anh, nhưng chưa bao giờ em tìm thấy. Trong khoảng thời gian dài thăm thẳm ấy, em vẫn chờ đợi. Em tin rằng quả đất phải tròn và đang xoay. Em tin rằng có lúc nào đó em sẽ gặp lại anh. Anh Tâm, em cố nén lòng mình trong mong đợi, và anh nhìn xem kia..! Ngọc Phúc chỉ tay về phía dàn kệ cao đặt ti vi. Trên đó Tâm ngược nhìn lên thấy khuôn ảnh bán thân của Phương, và bên cạnh là một tấm plaque lớn có hai chữ TÂM - PHÚC được khảm xa cừ rất mỹ thuật. Ngọc Phúc tiếp. Đó là hai kỷ vật quý báu nhất của em mà em đã mang từ Việt Nam sang. Những lúc nỗi nhớ niềm thương xâm chiếm tâm hồn em tìm đến bên kỷ vật để xoa dịu những đau xót của lòng. Anh Tâm, anh có biết không, em có thể ngồi hàng giờ suy tư và cầu nguyện. Anh Tâm, anh có hiểu cho em không? Gần ba mươi năm, tình cảm của em xoay vòng, biến chuyển trong một chu kỳ cố định như vậy đây anh Tâm...!! Anh có khi nào nghĩ và hiểu cho em như thế không? Thôi, em không nói nữa. Buồn quá đi thôi! Em đi pha cà phê cho anh nhé! Em mở nhạc chúng ta cùng nghe cho vui...

Tâm dờ dẫm người và ngồi im như pho tượng. Chàng không thể nào đọc được những tư tưởng và cảm nghĩ của mình đang ào ạt xoáy mạnh vào tâm hồn.

Khi Ngọc Phúc trở lại với hai tách cà phê nóng đặt trên bàn, giọng nàng ngọt ngào thật dễ thương:

- Anh Tâm, anh dùng cà phê với em nhé. Lần đầu tiên, em mới được tự tay chăm sóc anh. Anh hãy uống những giọt cà phê tự tay em pha chế cho anh. Những giọt cà phê gói trọn tâm sự, lòng mong đợi và niềm vui hôm nay của em đó. Uống đi anh. Em nghĩ rằng anh không thể từ chối, và chắc chắn rằng không bao giờ từ chối phải không anh Tâm. Nay mai, anh ở trong ngôi nhà của em trước mặt, anh hãy cho phép em được mãi mãi chăm sóc anh, cũng như chị đã và đang chăm sóc anh, vì...vì, anh Tâm ơi, em không còn muốn phải xa anh dù cho có phải gặp những trở ngại nào. Đêm nay, anh bị...phải...bắt buộc ở lại đây với em, gần ba mươi năm rồi, chúng ta còn biết bao nhiêu chuyện phải nói, phải không anh?

Tâm cười rạng rỡ:

- Tôi không biết phải làm gì và làm như thế nào để diễn đạt sự biết ơn sâu sắc của tôi đáp lại nghĩa tình ưu ái của chị Phúc đã dành cho tôi từ bao lâu nay. Chỉ là người bạn mà chúng tôi vô cùng quý mến.

Nét mặt Ngọc Phúc tê dại hẳn đi, lời nói dối hờn trách móc:

- Anh Tâm ơi! Đối đầu với giặc Cộng hung tàn bạo ngược, anh là người đa mưu túc trí, thừa can đảm, kiên cường xông xáo trước họng súng địch, trước mọi hiểm nguy quyết đạt cho bằng được sự thắng lợi. Nhưng mà... trước mặt em đây, bên cạnh em đây, trong ngôi nhà thân thương của em đây, tại sao anh quá dờ dẫm, ngần ngại, càng lăm vô tình như thế hả anh Tâm!??-